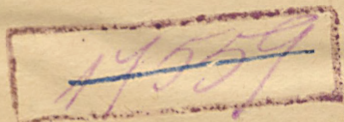

Laulva Mao tütar.

Romaan.

„UUDISLEHT“ 1931.

2.

Estiinaa Triikikoja A.-S. (end. J. H. Gressel)
Tallinn, Rataskaevu 10.

A-7492

UNIVERSITY OF TARTU

Wiimast korda kumardus Percy Crawford eesriide ees. Ta nägi tumbled, elawalt sija-sinna lainetawat merd, millest kerklisid helendawad saarekesed: New-Yorgi feltskonnabaa- mid. Nad kõnelesid näidendi, mille oli ta selleks heatege- waks peoks kirjutanud. Äkki tundis ta Lil Stevensi õrna käefurumist. Ta seisis tema kõrwal, surus kimbu punaseid roose rinnale ja kumardus tänades peaga. Minult sekun- diks nägi Percy tema pilku endal, nagu tahaks ta New- Yorgi kõrgema wiietuhande waimustust, mille oli tekitanud heategewa ühingu talwe lõpuvidu, kirjanikule juhtida.

Kogu ilma ehted näisid sädelewat nende määratu rikaste naiste kätel, kelle mehed olid õlimagnaadid, eksportöörid, kõrgemad riigiametnikud wõi tapamajade omanikud. Percy ehmus nähes Lil Stevensi ükskõikseid filmi, mis tema otja ei waadanud. Percy filmitses tarretumult üksildast ja langet naeratust selle armja suurtese ümber, siis langes eesriide ja raudsein lahutas ta suurilma feltskonnast.

Nagu läbitamatu pilw lastus Percy ette. Tema oli riigidepartemangu kõrgema ametniku Georg Crawfordi, kes skandaalseil asjaoludel lahkuma pidi, wiimane poeg. Percy wend oli mõni nädal tagasi autoõõidul mõistatuslikul kom- bel surma saanud, peale selle kui ta oli Lil Stevensi, keda mõlemad wennad kirglikelt armastasid, koju saanud. Mi- nuße öde oli laewafõidul Michigani järtwel hullunud. Mu- rikul oli nimelt lõhkenud katel, ja wäheste pääsenute hulgas oli ka Lil Stevens. Saatuslikkus lastus Crawfordide pere- konnal, aga Percy oli weel liig noor, et seda taibata.

Nüüd järgnes ta ruttu Lil Stevensile, katkudes pääseda õnnesoowidest elegantsetest daamidest, kes olid klubi lawa wallutanud, kumardudes hajuwil wafakule ja paremale, nagu oleks olnud lawa tühi, nagu elugi, mis oli siin wast waltsenud, kuid jälle taandunud.

Tuled löid särama.

Siis läks ta Lil Stevensi garderoobi. Seda ei tohtinud keegi teada, sest nad polnud ju mitte elukutselised näitlejad, waid sama klubi liikmed. Kui mõni daam komitees kuulda saaks, et Percy Crawford wiibis miljonäri garderoobis, siis wõiks tõusta torm, mis Lil Stevensi feltskondlist seisukohta märksa kõigutaks.

Lil Stevens ei hoolinud sellest. Ta teadis, et Percy oli seal, kuid ta ei waadanud ifegi ümber. Rahulolles silmitses ta peeglist oma salebat kaju.

Veel ümbritses Lil'i tema oja õhtus, weel on ta nägu naise oma, kelle oli loonud Percy kui kirjanik, keda ta armastas kui jumal oma tööd. Ja nii seisis ta olewiku ja minewiku fantastilisel kõikuwal silmal.

Ta astub Lil Stevensile lähemale ja hirmuwäriin jookseb tal üle selja, sest teda tabab Lil Stevensi ükskõikne, jääne pill.

Dr's lõpp kõigel?

Aga see on ju hullumeelsus, ütleb ta endale. Kuidas wõib see armastus lõppeda? Wõib ta üldse lõppeda? Ta tahaks nagu midagi öelda, tuhandeid asju tahaks ta rääkida, kuid sõnad ei tule suust ja ta seisab kallatunult nende suurte, nagu ta äkki hirmuga märkab, wihaga täitunud filmade ees, millest on korraga kadunud wähemgi armastuse soojus.

Ta märkab Percy abitust, ja õel naeratus ilmub ta moonipunaste huulte ümber.

„Dotasingi seda tundi, Percy,“ ütles ta. Kärkitult lendas kannu läbi tihedate mustade juuste, mis ilusa raamina ümbritsesid ta prontswärwiliist nägu. Alles niikui toob must teenija Lili tumerohelise õhtukleidi. Nagu õht langeb pehme riie saledate puusade ümber. Lil wajutas turbanitaolise brokaatmütsikele pähe, tõmbas mantli ümber ja tahtis haarata käsitasku. Percy ruttas laua juure ja ulatas selle talle. Teenija wäljus kuulmatult. Ta oli näinud palju selliseid sseene, ent ta ei teadnud, et täna oli see hoopis teisistugune.

Ginges weel lootuse jädemeks, haaras Percy naise käed, keda ta nii piiritult armastas, ja waatas talle tõsiselt filmi. Naise filmis polnud aga näha kübetki armastust, sealt hoo- was waib ükskõiksus, hoolimatus.

„Lase mind,“ ütles ta rahulikult.

„Ei, Lil! Ma ei lase sind minna! Kõik, mis wiimaseil nädalail on juhtunud meie wahel, on olnud meie liig piirewil närwide tagajärg. Armastan sind, nagu armastasin meie tutwuse esimesil päewil! Ara usu seda, mida ütlesin sulle omas wihas! Olin hullumeelne!“

Ta wabastas end Percy kätest.

„Sa armastad mind, Percy? Sama ütles mulle ka sinu wend. Kuid teie mõlemad armastate minus naist, endist indiaanlannat, kes on wõitnud teie kõrgema seltskonna lugupidamise. Sa olid uhke, kui mehed ümbritsesid mind kui leopardid, kes waritsewad saaki. Aga miks kõneleme sellest? Ma ei armasta sind, Percy! Mitte raasufegi ei armasta ma

find, ega pole find armastanud kunagi. Minust hetkeki pole ma find tõsiselt armastanud, Percy, ei find ega su wenda, see on puhas tõde!”

Nüüd alles ärkas Percy.

Lil tahab teda maha jätta! Lil pole teda armastanud kunagi!

„Oled sa hulluks käinud! Mida ma siis tein sülle? Wõi armastad kedagi teist?”

Lil kehitas õlgu. „Ma ei armasta kedagi teist, sest seda teist pole olemas!”

Äkki tõstis naine uhkelt pea: „Tahan kättemaksta! Kättemaksta tahan, mõistad?” Ja leegitsewail silmil jaitas ta: „Kus on nüüd jäänud see torkaw nali su kõnes? Su anekdooti ke lubew stiil? Percy, olen peagi oma eesmärgi saawutanud!”

Lil Stevens pani käed Percy õlale. Ta tumedad silmad olid nüüd kollased, nagu mere waik. — „Ma ei ole find kunagi armastanud! Ei, Percy, weel kord: ma pole find armastanud kunagi! Mitte ainustki hetket, ei ainisagi hinge- tõmbega.”

Äkijäilmi wahtis Percy sellesse näkku, mida ta lugema- tuil korral oli katnud sundlustega, wahtis arusaamatul, pool hullumeelsel pilgul seda suud, kust ta praegu kuulnud neid kohutawaid sõnu.

„Miks kõik olnud wale?”

„Kõik oli ainult komöödia! Teie mehed olete nagu rumalad lapsed — ehk hädaohtlikud, tige dad loomad. Sa oled mõlemad, Percy. Mii kerge oli find petta.”

Ta wiimased sõnad tulid poolsofinaal, sest juba awas teenija ukse. Minust filmakirjaks wõtab Lil Percy käe ja nad astuwad kitsale koridorile, mis wiib wäljapääsu poole. Lili näol lehwib nüüd tige, julm naeratus, mida pole Percy näinud weel kunagi.

Kuidas wõib naine muutuda üle üü täiesti teiseks?

Nad istusid autosse. Percyt ümbritses Lil Stevensi uimastaw magus aroom. Nagu waremaltsi, haaras ta tütarlapse käed, ent see tõmbas need tagasi, surus mantli tugevamini ümber, ja waatas wälja tulede merre.

Sagedasti oli Percy kannatanud nende tujude all. Aga kas suudab ta elada ilma nende tujudeta? Ei. Elu Lil Stevensita pole üldse mõeldaw.

Auto peatus. Politseinik oli katkestanud tänawaliti- lumise.

Õhku läbistasiid walguseraketid. Põlweõhkujate seintel tantsis tulikiri. Almusid pilbid, mis kadusid sama ruttu.

Nüüd wabastas politseinik liiklemise. Pöörase kiirusega rattawad inimesed ja autod üle asfalttäna. Percy on palawik. Ta käed wärisewad, mõeldes Lil Stevensi kaelale, mis nagu kuldne liilia mererohelisest siidist wälja ulatab. Ta filmitseb tütarlapse poisilikku fakedat teha. Sel hetkel kaotab ta kõik elujulguse.

„Sa rääkisid kättemaksust?“ küsis Percy. „Mõtlen ifka weel, mida olen teinud sulle?“

„Mis sa teinud oled? Sa pole teinud midagi, kuid siiski wihtlan siud! Jah, mul on teostada kättemaks. Selle põhjust ei saa sa ilalgi teada, kuid keegi teine saab seda teada, keegi teine, mõistad? Kas pole see paistnud sulle ime-likuna, et su wend Mac sõitis autoga wastu täna wäsi postti? Et su õde Mary läks wabafurma?“

„Mis!“ hüüdis Percy tohnutult. „Mis sa ütlesid? Wabafurma, ütlesid sa?“

„Jah, Macil oli kaapas oopiumi, kui ta minuist lahkus. Zuba ammu oli ta langenud oopiumi küüsi, olin tema surmaingel, mõistad? Ka Mary armastas ühte meest nagu sinagi mind armastab. Ent see mees sai minu orjaks ja tema tegi nii nagu sinagi teed! Teda ei saanud tol korral enam päästa. Ta tahtis surra!“

„Kurat!“ karjus Percy. Sullumeelne hirm waldas teda. Tal oli äkki hirm 'elle naise ees.

„Pidage! Pidage!“ karjus ta autojuhile.

Za tagasiwaatamata tormas ta eemale autoist.

Pimesi tormas ta mööda wõluwaisi naistest. Tormas läbi pimestawa walguse. Ta üle langewad wertikaalsed warjud. Ifka edasi tormab ta — edasi — edasi — edasi!

Lükk aega jälgiwad teda kaks põlewat musta filma. Siis lendab nende pill wastasasuwa hotelli lilledega illekülwatud terrassile. Plus Lil Stevens kuulas waimus waimustawat muusikat. Zuba ammu einetab New-Yorgi elegantne ilm wabas õhus. Pärlmutriwäriwiliselt ripub kun sinakas-mustas taewas.

Nagu filmis, mõtleb Lil. Za uuesti jälgib ta mõttes omat ohwrit. Percy on kadunud pimedusse. Aga nüüd, kas polnud see rewolvori pauk?

Uuesti nõjatub Lil hõbehallile autopostriile, andes juhile märku edassõitmiseks.

2.

Zärgumisel hommikul sai wana Georg Crawford omas lihtsas kodus teate. Percy on läinud wabafurma. Kusagil kõrwalises New-Yorgi nurgas on ta end maha lastanud. Georg Crawford, endine riigi departemangu liige ja kõrgent

riigiametnik indiaanlaste territooriumil, langeb kofku, kui tornist murtud puu. See on juba ta kolmas, ta viimane laps! Percy, ta uhtus ja lootus — furnud! Meeltheites lööb ta käed vastu warakult wananenud nägu ja kisub omi halle juukseid. Milline needus!

See ei wõi enam juhus olla!

Kas saatus?

Ei! Jõud on tema vastu, tumedad, wihased, surmatoo- wad jõud, mida ta ei tunne.

Ta hüüab, peaaegu karjub Evelynet, oma detüürt, kes juhib nüüd ta wäikest majapidamist.

Kuid Evelynet on läinud wälja. Talle meelestus nüüd, et oli tulnud kiri. Evelynet wotas oma armastatut, kes pidi tulema Saksamaalt. Tal polnud kodus nii palju raha, et oleks wõinud armsamale vastu sõita. Sellepärast oli ta läi- nud pandiwõtja Riddy Aroni juure.

Wärisewail kätel riidetub Georg Crawford ja sõidab oma poja juure, et temaga igaweseks jumalaga jätta.

Keegi ei tea, mis wiis nii eluröömsa noormehe enese- tapmisele. Ka leidlikumadki reporterid ei suutnud tungida sellese saladusse. Kas ei nähtud teda wiimati jeltsis Lil Stevensiiga?

Järgmisel hommikul oli Lil Stevens kõnelemb ajakir- janit Mac Deele järgmist:

„Percy Crawford oli eile õhtul õige rõhutatud meeleolus. Ta ütles, teda piinawat tema isa patt. Indiaani pealiku Laulwa Maw waim, kes langes wõitluses politseiga, ei and- wat talle rahu. Laulew Madu oli waid kaitsenud oma õi- gust, kui ta tol korral walitsusele vastu hakkas ja tõrkus lastumast oma isaisade maalt. Aga õli, mida leiti sellelt maa-alalt, meelitas ameeriklasti ettemõtjaid ja Georg Crawford riigidepartemangust teostas nende kawatsused. Teie ja mäletate weel professi Crawfordi vastu? Ta wõt- tis indiaanlastest ära nende maa ja andis ameeriklastele kontsessiooni. See oli rööwimine. Ta poeg Percy kõneles jägebasti sellest.“

Mac Lee ei awaldanud seda küll sõna-sõnalt, aga ri- bade wahelt lasi ta näha, et Georg Crawfordi minewiku warjud olid lastunud nüüd ta ta wiimasele pojale.

See kõlas küll mõistatuslikult ja arusaamatult, nagu kõik, mis wiimasel ajal juhtus endise riigiametnikuga. Näis, nagu hõljuks ta kohal alati surm ja hütatus.

Evelynet Lane seisis Riddy Aroni äris. See äri õitfes loysakalt. Sealt wõis saada kõike, kleite, ehteid, wanu elektri kroonlühtrid, nukumaju ja raskeid töökongi. Riddy Aronil

oli heafüdamline nägu, mida ümbritsesid paksud hallid juuksed. Ta suu naeratas, aga silmad olid alati walwel nende inimeste ees, kes talle töid halba kaupa, tahtes selle eest head raha.

Teifiti aga oli Evelynne Lane.

„Oh, preili,“ hüüdis Kiddy Aron, trimpelbades lõbusalt förmedega laual. „Mis kuulub siis täna? Kas jälle raha nappus, jah? Näidake's wälja! Oh! Oh! Surunud ema wiimane mälestus? Kas medaljong? Puhas kuld! — Aga britjandid? Need on kaffised! Pole palju wäärt! — Kuid ainult teile, miss Lane, ainult teile annan selle eest wiiskümmend dollarit.“

Ta kobas määrdunud paberites, mis ta wälja tõmbas oma rinnataskust. Seal oli raha kindlalt kobas kui kasfas.

Sama hetkel astus sisse uus kunde, aga Kiddy Aron ei märganud teda. Tal oli suur nõrkus noore saleda tütarlapse wastu, kes seisab ta ees, ja kelle siniseis filmis särab õnn kui wärskelt poleeritud messing. Ka uustulnuk möödas ahnete pilkudega noort ilusat tütarlast.

„Kuid ma wajan rohkem, Kiddy Aron, wajan wähe-malt sada dollarit.“

„Sada dollarit!“ ähktis Kiddy Aron. Ta filmis on justkui furmahirm ja otsaette ilmusid higipärslid.

„See on ju wõimata, täiesti wõimata, miss Lane. Sada dollarit! Mälestis pole tõeliselt rohkem kui kolmkümmend wäärt, ja mina hakkusin teile juba wiiskümmend!“

„Minu kihlatu sõidab siia, Kiddy Aron. Ta tuleb Chicago! Wiimati oli ta Mehhikos. See on kuulus jalka poksija Joachim Hagen! Tahan talle wastu sõita. Ta ei tohi teada, kui waeled me oleme, onu ja mina. Ta ei tohi selle all kannatada. Kasutan selleks kõwabot laupäewa ja pühapäewa, et teda wastu wõtta. Esmapäew pean olema jällegi töö.“

„Aga sada dollarit! — Sada dollarit, miss Lane“ — ähktis Kiddy. Wahepeal oli wõõras härra wõtnud laualt medaljongi.

„Tahan osta selle ehte, mu preili, mulle on see wäärt wiisfada dollarit. Tõhin teile arwe wälja maksta?“

Kiddy Aron wahtis wõõrale ällatunult näkku. Ka Evelynne filmitfes teda segaselt. Ta wõdis olla umbes wiiskümmend aastat wana. üle wafaku põse loolkes punane arm. Tal olid külmad filmad, tugew, longus nina ja suu ümber waljud, kindlad jooned. Evelynne pidi peaaegu pikali kukkuma, sest ta tundis wõõras ära oma shefi.

See oli tuntud börsimaakler Leslie Parker. Kuid Parker

ei tunnud teda. Kus ta wõiski teda tunda, sest Evelynne oli üks neist paljudest Leslie Parkeri naisametnikest, kes töötasid tema äri osakondades.

„Leslie Parker“, kogeles Riddy. Ta kummardus nii sügawalt nagu teener wärsti ees. Kiiresti tõmbas ta taskust mõned pangatähed.

Seda wahetuhtumist Evelynne ei märganudki.

„Sada dollarit, nagu juba ütlesin. Üle seda oleks kink, mida ma muudugi vastu ei wõta,“ wastas ta.

Wahkides ulatas talle wõõras sada dollarit, wõttis kübara peast ja kummardus wiisakalt.

„Tänan,“ jostitas Evelynne ja ruttas wälja.

Waeuast oli Evelynne lahtunud, kui ütles wõõras:

„Kena tütarlaps. Wajan kahelksa tuhat dollarit, Riddy, ja ju annad mulle selle summa!“

Riddy Aron penaegu karjatas seda kuuldes. Kõigi pühakute nimel kiinitas ta, et kaapas pole rohkem kui kakssada dollarit.

Leslie Parker ei raisanud enam sõnu. Ta tõstis wana-mehe üle leti, sarnase kergusega, nagu poleks see wiitkümmend kilogrammigi kaalunud, pani wäriwera wanafese põrandale püsti, otssis ta läbi ja wõttis kotist, mida Riddy kaelas kandis, wälja kõik kulla ja paberi.

„Kahelksatuhat dollarit — ülejääb pea endale! Kirjuta üles, Riddy! Mul on suurem äri ees, kuid lahtist raha on wähe ja sina teenid küllalt meie käest.“

Waeuast sõrmeotsadega kübarat puudutades lahkus Parker ärist, pillugi tagasi heitmata.

Kohmetunult seisis Riddy keset põrandat, üle ta paksu nää jooksid palawad pisarad.

3.

Peale Percy matust lohutas Evelynne onu nii kuidas suutis. Siis sõitis ta esimese rongiga vastu oma peigmehele, Joachim Hagenile.

Joachim saabus täpsalt.

Evelynne oli Joachim Hageniga tutvunud Schweitsis, ühel rahwuswahelisel poksiwõistlusel. See oli armastus esimesest filmapilgust. Ka hiljem, kuigi neid lahutas ookean, teadsid nad, et kuuluvad ühte. Nüüd oli möödas pinewootus. Sügawalt waatasid nad teineteisele filmi ja arutasid omi wäljawaateid tulewaseks abieluks. Ent nad pidid ootama wähemalt paar aastat, sest nad kumbki polnud rikkad ja Joachim tahtis weel mõneks ajaks jääda Saksamaale.

„See on suurepärane, Achim! Hommikul walmistan

fulle ise eine. Siis sõidame oma väikeses autos veel mõni aeg ühte teed, siis keeran mina vasemale, sina paremale, veel viimane käeviibe ja algabki tööpäev. Mõlemad lõunatame oma töökoha läheduses, ja kui suur tornikell viis lööb, otse sõostame teineteisele vastu. Teenija on katnud laua. Mu Joachim toob paar punast roosi — ja jälle oleme üksteisega.“

Joachimi filmad läid ära. Poleks Evelynne õigel ajal jõudnud kõrre hoiatawalt suu ette panna, ta oleks teda sülelenud terve hulga mustade kelderite ees.

Zuba paistisidki esimesed New-Yorgi majad nagu mustad mürafad hallis udus. Wabrik kerkis wabriku kõrvale, ja hetk hiljem nad olidki saabunud New-Yorki.

Evelynne õhkas.

Joachim peatus ühes esimese järgu wõõrastemajas, kus teda spordiharrastajad vastu wõtsid nagu mõnda wüstri.

Kui oli möödunud esimene wastuwõtu torn, külastas Joachim Evelynne onu. Hiljem aga, kui Evelynne läks büroosse, külastas ta oma wana sõbra ajakirjanik Mac Leele, kes teenis ühes suuremas päewalehes.

„Hallo, wanapoiss!“ kostis Mac Lee rõõmus hääl. „Kas juba kohale jõudnud? Mul on praegu kaunis kibe töö, aga püüan leida aega sinu jaoks. Olen meie lehe peatoimetajale sinust palju kõnelenud. Ta tahaks meelesdi tutvuda sinuga.“

Joachim ja Mac Lee olid tutvunud Heidelbergis, kus Mac Lee ajakirjanikuna uuris üstõpilaste elu. Mac Lee oli umbes pool pead pikem Joachim Hagenist. Ta laiad ja tugewad õlad andsid selget tunnistust selle mehe hiigla jõust. Ta käed aga olid õrnad ja wäikesed kui naisel. Ta haaras otsekohse Joachimi ümbert kinni, kui see tuli, ja wiis ta peatoimetaja juure, kellelega Mac Lee olid tugewad sõprussõidemed.

„Mr. Broadhurst, tahaks tutvustada teie seda noort-mees, kellest olen teile nii palju kõnelenud. Kui tal oleks õde, abielluksin ainult sellega, ja ühtegi teist naist ei tulaks kõne alla!“

Mr. Broadhurst surus sõbralikult Joachimi kätt. Kuid neil ei olnud aega laua juttu wasta, sest toimetajal oli palju tööd, masinad töötasid, seda oli kuulda terwes hiiglahoones.

Sellest polnud just wäga lüha aega tagasi, kui Evelynne onu oli weel New-Yorgi wõimsaim ja rikkaim mees. Georg Crawford oli walitsuskomissar indiaanlaste territooriumil. Ta oli tubli ametnik, kellel oli ees suur karjäär. Tol korral oli ta weel tugew mees, nüüd aga kõhn ja kõndine

inimloogu, kes nagu wastutahtumist kõndis kepi najal. Indiaanlased olid aastaid ta peale kaebanud. Ta müüis kontsesioone kahtlastele sündikaatidele, mis haawas raskesti indiaanlaste õiglustundeid.

Georg Crawfordi lemmikud said kulda ja õli maalt, mis Washingtoni waltifuse otsusega 1833 aastast saadil indiaanlastele kuulus. Rida seaduseakte tõendasid seda otsust. Aga Georg Crawford ei hoolinud seadusest. Ta oli wõimas, indiaanlaste kaebused käisid ühest instantisist teise, nende adwokaadid wõtsid altkäemaksu ja ametnikud ei wõtnud neid tõsiselt. Indiaanlaste nõudmised ei jõudnud kunagi Walgesse majja, waid kadusid igaweseks roheline kalawi alla.

Wiimaks tekkis kohalik mäss. Paar noort politseinikku sai surma ja umbes paarjada indiaanlast lasti maha.

Siis aga ilmus ühest noorest Ameerika kirjanikult raamat: „Punase mehe rööwimine“. See kirjanik näis oludega põhjalikult tuttaw olevat. Tuli awalik skandaal, walitus lõi kõikuma ja walimised seisid ukse ees. Georg Crawford wabastati ametist ja asja hakati nurima. See lõppes sellega, et Georg Crawford kaotas distsiplinaarkorras kogu oma waranduse ja ülesöö oli New-Yorgi rikkamaist mehest saanud kerjus.

Peale mrs. Booti surma wõttis Evelyne kogu Georg Crawfordi majapidamise enda hoolde. Iga päew nägi Evelyne hiinalinnas seda maja, mis ahwardas neelata Georg Crawfordi, pealegi weel nüüd, kus ta oli kaotanud oma wiimase poja. Sõd läbi kõneles ta ükfinda, aga kummalisel wiisil muutus lein oma laste pärast põlewaks kireks saada weel kord rikkaks, nagu suudaks raha sumbutada seda walu, mida ta tundis. Evelyne oli samuti waene. Ta teadis waevalt midagi oma onu mustast minewikust, sest Evelyne oli alles laps, kui algas skandaal, ja nüüd oli see ammuugi unustatud. Ta ema oli alati kõneleunud „professist“. Seda pidas Georg Crawfordi tõeliseks märtriks. Ka Evelyne uskus onu olevat alalist wõitlust pidawate parteide ohwri. Ka Crawford ise hakkas järjest enam ja enam uskuma, et ta on süütu, mida ta aga tõepoolest polnud.

4.

Ohtul, kui New-York oli wajunud wärwiliste walguslainete hõlma, lahkus Mac Lee toimetusest. Ta kohtas Joachim Hagenit ja Evelyne Lane'i wõõrastemajas.

Joachim oli tundma õppinud hulga uusi inimesi, oli ümberhullunud New-Yorgi eeslinnas ja isegi Broadwayl tutwusi sobitanud.

„Leian, et oled liig ettevaatamatu, Joachim,“ ütles Mac Lee. „Pigemini jää siin wõõraks, sa ei tunne New-Yorki. Du inimesi, kesledele jääb su nagu paremini meele, kui see on sulle kasulik! Aga miks nüüd kõnelda sellest!“

„Meil on üstin aeg lahkuda,“ tähendas Evelynne. „Nad juubeldawad meid furnuks, kui meie siit wälja ei poe. Siia wõiwad kofku tulla wiimne kui poksiharrastaja new-yorklane, ja mis jääb siis järele meie waesest poisist!“

Joachim lasi pilgu korraks ringi käia. Ekspotiliste til-
lede ja wälkete puurilindude keskel jalutasid daamid kalli-
hinnalistes siidkleitides. Saal pakkus kõige wärwikkalalise-
mat pilti, mida üldse wõib endale kujutleda. See näis ole-
wat enam troopikannenaugu kui asjalik Ameerika tõelikkus.

Evelynne haaras Joachimi käe. „Tule, armsam, su käsi walutab juba kindlasti kõigest neist käesurumisest. Wõõraste-
maja direktor tegi suurepärase reklaami sellega, et lasti sind
omal kulul Euroopast siia sõita. Wähemalt wiisteist ajalehe
reporterit on wahetpidamata majas, tundide wiisi päewapil-
distataste sind igast küljest ja igas poosis. Kui ma poleks
nii äraarwamata õnnelik, siis ma otle nutaksin walupisa-
raid kõige selle pärast, mida sa siin kannatama pead.“

„Jah, Evelynne on õigus, lähme nüüd, kui su luud-
üikmed weel terwed on, sest tahan näidata sulle meie kuld-
set New-Yorki,“ nõudis Mac Lee kannatamatult.

Ükskõibda seisis küünalsirgelt omas lätkikas mundris,
kui ta awas neile hiiglasuured klaasaknad.

Nad astusid õhtusse New-Yorki. Peegelsiledal asjalbil
kõhutastid sõidukid üksteise järel. Nagu elewandiluuft tor-
nid wanas hommikumaa muinasjutus seisawad pilwelõhku-
jad kahwatanud õhtusinas.

Joachim waatas peaaegu hingetult tuhandeid farnaselt
riietatud mehi, kes nendest mööda ruttasid. Ta waatas neid
punahuulelisi noori daame, keda wõis waewalt üksteisest
eraldada.

„Noh, kuhu me's läheme?“ küsis Mac Lee, heites pilgu
Evelynnele. „Kas „Rixi“ wõi „Plazasse“?“

„Minult mitte mõnda luksushotelli!“

„Aga kuhu? Shtusöögiks on weel aega ja õhtu on pikk,
lähme's kohwik „Florentsi“.“

„Et, lähme Washingtoni platsile!“ hüüdis äkki Eve-
lyne.

Nad astusid luksusautosse, mille wõõrastemaja direktor
oli oma tähtsate külalisele kasutada annud, ja sõit läks pöö-
rase kiirusega läbi tänavate ja tänavakeste.

„Mc.-Dugall-Street!“ käskis Evelynne.

„Seal seisab ajalooline teater Provinstown-Playhouse, ja siin — stopp! Siin on üks wana tänaw, kus asub „Kollane Hani“. See on wäike kunstnike lokaal kiiinla walguse ja kummaliste inimestega. Mingil jalapärasel wiisil näib siia kogunud olewat wana Euroopa.“

Joachim naeris rahuldatus, ent Mac Lee waatas kriitiliselt enda ümber. Nad istusid ihe lanafese juure. Jazz-band kostab täies hoos, keegi kalifornlane laulab kummalist neegrilaulu. Nende ees seisib poolpime tantsupõrand.

„Siisem näitan sulle weel midagi muud,“ ütles Mac Lee, kellele siin hästi ei meeldinud.

Wärwiliised walgufektired tantsisid nende peade kohal. Metsikus rütmis mürijes muusika, tantsupõrandal keerlesid paarid tumedate kogudena. Nende lina juure ilmus kelner walges miivormis.

„Ginger-Sip!“ käskis Mac Lee. Ja tabades sõbra kii-
siwa pilgu, ta wastas:

„Ei, siin pole tikkagi alkoholi, kõlab waid nii!“

Kelner tahab ära minna, kuid Joachim astub ta juure ja küsib:

„Selge mulle otsekohhe, olete teie eurooplane wõi ameeriklane, ja kas wõib teilt saada ka mõnda korralikku jooki?“

„Meilt wõib saada kõike, mida lubab seadus. Jah, olen küll kunagi siia tulnud Wiinist, kuid nüüd ammu juba ameeriklane.“

„Noh, siis ei jäta te kaasmaalast kindlasti mitte kuuwale? Puumiljajook, jäätis ja soodawesi, soodawesi, jäätis ja puumiljajook! Seba ei kannata ju keegi wälja!“

Joachim tõmbas taskust pangatähe ja pistis kelnerile pihtu.

„Siitwa — — puumiljajook lisandusega,“ wastas kelner.

Wahpeal oli lina juures, kus istusid Evelyne ja Mac Lee, juhtunud wäike tüli. Keegi mees istus otsekohhe Evelyne kõrwale, kübar peas.

„Wõtte müts maha lady juuresolekul,“ käskis Mac Lee. Mees kehitas õlgu.

„Lady?“ ällutas wõõras, kes oli nähtawasti jooanud.

„Lady?“

Mac Lee kargas piisti. Samuti ka wõõras.

„Kasige wälja, mees, kui teile teie sirge nina armas on,“ karjus ajakirjanik.

„Mitte nii ägedaks minna,“ wastas teine. „Siin on peale meie weel inimesi.“

Korruga seisid kaks hiiglaneegrit wõõra kõrwal ja peaeagu sõnalauzumata lahkus see nende saatel. Mac Lee järgnes neile. Ka Joachim tahtis minna, kuid Evelyne hoidis

teda tagasi. Jõudes tänavale, ütles Mac Lee: „Diete lurrus!“ Wastuseks tõmbas wõõras taskust rewolwri. Enne aga kui ta sai seda kasutada, andis Mac Lee talle hoobi lõua alla.

5.

Laual seisis kolm kõrget weinipokaali kollaka wedelikuga, milles ujus kirsi nagu paadike ulgumerel.

Nagu kullutuli lagunes laiali teade Joachim Hageni siinwiibimiseft. Ta ümber kogusid inimesed, keda polnud ta waremalt kunagi näinud.

„Head edu, mr. Hagen! Teil tuleb tubli kingitus, seft Johnson on tubli wastane.“

Joachim naeratas. „Olen wõidelnud alati tublide wastastega.“ Järsu hingetõmbega pani ta klaasi lauale tagasi. Selles polnud mitte puuwiljajook, waid kange alkohol. Tantsupõrandale ilmus grupp meffiko rahwusriietes. Rõõmsalt kõlasid pafunad ja klaaside kõsin kihutas tantsijaid kiiremale ekstaasile. Äkki kostis tänavalt kaks pauku. Sellele järgnes hele wile.

Joachim ei näinud märkawatti, et Evelyn pidi peaaegu minekstama. Kaks kogu tormasid äkki ajalirjaniku kallale. Joachim ruttas appihüüde poole, kuni kadus pimendusse. Jälle kõlas pauk!

Pimeduseft ilmus nähtawale jõul kogusid. Kujagilt kaugelt hüüdis Mac Lee, nähtawasti kutsus ta Joachimi. Ka pimedalt põiktänavalt kostis hüüded. Joachim jooksis sinna. Ta ei näinudki, kuidas neli meest ühte daami tirisid pimedada wõlwaluse poole, mille ees ootas auto. Põiktäwawa lõpnl nägi ta ebaselgelt kolme suurt weoautot.

Kas kallaletung? Wälkkiirelt oli sakslane kohal. Ruffika-hoobid lendasid iga ilmataare poole. Algas meffil wõitlus. üks haaras Joachimi kõrift kinni, püüdes teha teda wõitluswõimetuks. Sakslane pingutas oma spordist karastatud muskleid. Wälkkiirelt tõusis ta parem rusikas ja tabas wastase lõuga, weel põlweaga hoop altpoolt ja wastane langes maha, kiskudes kaasa ühe oma kaaslastift. Noor daam, kellele tungiti kallale, oli põlwili langenud. Naisa jalahoobiga wirutas Joachim eemale wiimase kallaletungija.

Korraga hakkas wotawa auto mootor tööle. Kostsid surutud hüüded ja bandiidid kihutasid minema.

Daam, kellele kallaletungiti, tõusis püsti.

„Tänan, sir.“ — —

Ta wõttis Joachimi käe: „On paras aeg lahkuda, — — ma ei taha, et politsei asjast teada saab. Lähe!“

Poiislikult sale olewus pronkswärwilise näonahaga —

nagu kallatolmuga ülepünderdatud, mõttes Joachim, toetus västnult ta najale. Ta oli väga elegantset riidetatud. „Kutem!“ kogeles ta, ja kõike jõndu kokkuvõttes hakkas ta jooksma, tõmmates Joachim Hagenit endaga ühes. Põitänava algul ilmus nähtavale teise auto must siluett. Daam, kellele kallale tungiti, tõmbas oma päästja autosse.

„See polenud mingi tõeline kallaletung, sir. üks paup ei ärata New-Yorgis kuigi suurt imestust. Ma ei taha ai-nult, et mind näha.“

Üllatunult silmitses Joachim tütarlast, kes oli endiselt rahulik, nagu poleks midagi juhtunud.

Auto kihutas minema enne kui politsei jõudis sünd-muskohale.

„Kuhu?“ küsis Joachim tundmatult daamilt.

„Äärmisele tänavale. Kui jääte minu juure, ei juhtu enam midagi. Need poisid ei julge enam lähedale tulla, kardavad teie rusikaid.“

„Mis inimesed need olid?“

Sõidukirust vähendamata, pani noor daam käe Joachimi käele.

„Kas võite waitida? Võin teid usaldada?“

„Kindlasti, kui soovite!“

„Teie käsi, sir, et te kellegile sellest sõnakestki ei räägi?“

„Jus, mu sõna selle peale!“

„Hüwa! Peate saama teada kõik. Reegi mees, kes mind armastab, kellele andsin aga eitava vastuse, tõotas mulle fättemaksa. Mind taheti ära röövida. Kuid mul on äär-miselt piinlik, kui asi tuleb avalikuks. Njalehed armasta-wad pööraselt lobiseda. Minu omaksed — mõistate?“

Ta tõmbas oma käekoti, mille rihm oli ta käe ümber, nimekaardi. Sellel seisis peente tähtedega nimi, Lil Ste-vens, Wiles Avenue, number.

„Oleksin südamest rõõmus, kui võiksin teid homme õhtul enda pool näha.“

Joachim nimetas oma nime.

Üllatunult vaatas tütarlaps talle otse. „Hagen? Pol-fija Joachim Hagen? Lugesin teie saabumiseft „New-York Heraldist“.“

„Igall juhusel, see ma olen.“ — —

„Mii's votan teid homme õhtul. Loodan, et tulete kind-lasti! Aga, juba olemegi kohal.“ Ta peatas auto tavalise autoknuri ees, mille ukseft pööras hele elektrivalgus. Knuri tagumises seinas töötas kaks meest ühe auto kallal.

„Walmis, mis Stevens,“ ütles üks meestest, näidates wäiksele kaheistmelistele spordiantole tagumise wärawa kõr-wal.

„Wiige enne see herra minu autos „Kollase Hane“ lo-
kaali. Dotan teid siin!“

Hagen istus juhi kõrwale ja auto wuras wärawast
välja.

„Noor daam wiipas käega, hüüdes: „Aga täpfallt teeks!“
Ja tähendusrikkalt tõstis ta sõrme huulte üle.

Maewalt paar minutit ja nad olidki kohal.

Lokaali ees tänaval seisis Mac Lee, piiratud mõnedest
politseinikkudest. Ta alumine huul oli katti ja haawast
nirises werd. Tema kõrwal seisis raudus käsi keegi mees.
Joachim tundis selles ära mehe kübaras, kes lokaalis oli tült
nõrunud.

Joachim tahtis juhile anda raha, kuid see lükkas paku-
mise tagasi.

„Ma ei tohi wastu wõtta, herra. Läheb misß Stevensi
arwese.“

Mac Lee külwas sõbra üle etteheidetega.

„Ära armasta seiskusi, noormees. Mis sinuga dieti juh-
tus? Tultime liig hilja, et sind aidata.“

Evelhne hoidis kramplikult Joachimi käest kinni. Ta wä-
rises. Wiimane tundis seda ja surus ta õrnalt enda wastu.

„Polnud midagi.“

„Kuid ja said ühe filma alla,“ käis Mac Lee peale,
kuna Evelhne määris kõlwiweega punast laiku filma all.
Joachim aga ei suutnud rääkida, mis dieti juhtunud oli.
Ta tähendas, et ühele noormehele olla kallale tungitud.

Mac Lee tõmbas ta wähe kõrwale.

„Tahan sulle midagi öelda, Joachim, pane seda hoolega
tähele: Siin maal ei segata end wõõrastesse asjadesse, sel-
leks on politsei. Tehakse seda süiski, siis ei saada kufagil nii
ruttu kuuli ribide wahese, kui New-Yorgis, et ebanugawa-
test skandaalidest igawesti waikida. Ma ei taha tungida sinu
saladussisse, aga ära enam kunagi sega skandaalidesse, isegi
siis mitte, kui on mängus mõni daam.“

Evelhne muutus närwilikuks. Joachim märkas seda ja
tähendas ruttu: „See oli keegi noormees,“ ta peatus, sest
wale ei tahtnud hästi tulla ta huulte üle. „Arwatawasti
oli see mõni üliõpilane. Aga julge ja õiglase pois.“

Politseinikud läksid laiali, kuna üks neist kutsus auto,
et meest kübaraga wiia jaoskonda.

Setk hiljem tõusis uus lärm. Kostsid politsei signaali-
wiled. Mac Lee wabandas ja jooksis lärmis suunas. Eve-
lhne ja Joachim jäid ootama ta tagasitulekut. Mõõbus ter-
welt pool tundi, enne kui tuli Mac Lee.

„Bean lohe toimetusse minema. Politsei leidis kolm
mahajäetud weoantot. Mis arwate, mida wõiksid need sisal-

dada? Alkohol, kahtlemata alkohol. Aga ütle, Joachim, kas mitte see sakabusklik noormees . . .“

„Olen kindel, sel noormehel polnud midagi ühist selle leidusega,“ kinnitas Joachim.

„Oli see auto, milles sa sõitsid, selle poisi oma?“

„Jah.“

„Sa kuhu sa wiisid ta?“

Joachim kehitas õlgu. „Ei tea, Mac, mis tänaw see oli. Muide, lubasin poisiile, et waitin sündmuse üle.“

Mac Lee raputas närwiliselt peaga. „Weel kord, hoiatan sind! Siin pole Saksamaa, inimesed on hädaohhtlikud — ja politseinikud pole ka wana Heidelbergi õwawahid, kes oma praewardaga meile järele jooksid, kui tuled laternait ära kustutastime! Siin pole Wana-Heidelberg, poiss, ole ettewaatlik!“

Nad astusid wotawasse autosse. Evelyne tahtis wastu-waidlematult koju minna. Kurwalt ja waitfelt istus ta, un-rides tähelepanelikult Joachimile nägu. Aga see jäi endiselt rõõmsaks.

Mõne hetke järel peatus auto Evelyne onu korteri ukse ees. Ornalt silus ta käega Joachim Hageni palle juukseid.

„Kuni oled Mac Lee seltsis, ei tunne ma su pärast muret. Spi tundma New-Yorgi õdelu, aga ole ettewaatlik! Armastan sind — mida peaksin peale hakkama, kui sinuga midagi juhtuks.“

Weel kord kuum sundlus ja tütarlaps kadus majja.

Joachim waatas talle järele, kuni sõbra hääle äratas ta mõtteist.

Nad sõitsid Mac Lee töökohta. Lahtumisel otsustasid nad hiljem weel wäheke purjutama minna, kuid sellest ei tulnud midagi wälja. Alkoholi leid on Ameerikas sensatsiooniks ja kõik, mis sellega ühenduses, on äärmiselt salapärane. Mac Lee pidi wahetpidamata kirjutama, kirjutama ja telefoneerima. Kui Joachim kuulis, et sõbral tööpoolest aega na-plit, läks ka oma wõdrastemajja tagasi.

Mööduis päewad. Joachim treeneris hoolega pokki. Sga-päew kohtas ta Evelyne. Mida sagedamini nad kohtusid, seda sügavamalt muutus armastus nende wahel. Nad kaalusid kõiki wõimalust oma peatfeks abieluks. Üks oli kindel, et Joachim Hagen pidi weel kord enne Euroopasse tagasi minema. Kui hästi talle ka Ameerika ei meeldinud, ei suutnud ta siiski jäänawalt lahluda omast kodumaast.

Joachim oli selle wälke wile seikluse juba unustanud. Ähkel päewal kõlistas talle Lil Stevens ja küsis, miks ta ei tulnud. Siis alles meeleskus Joachimile to wõne seiklus, ja ta wastas, et tuleb täna peale lõunat.

Sieti tundis ta küll füdametunnistuse piina. Ta pol-
nub tol korral juhtinud oma sõpra tolle wõõra jälgedele,
ka Evelynele oli ta waletanud ja kõnelennud kellegist noorest
mehest. Peab ta nüüd rääkima tõtt? Aga ta oli Lil Ste-
venfile lubanud waitida ja tal oli kombets pidada sõna.

6.

Oli sünge, wihmane päew. Lugupeetud börsimaakler
Leslie Parker telefoneeris ühte oma filiaali, mis asus
125. avenüül.

„Wajan tublit ja usalduswäärset naisametnikku wäga
tähtsa ülesande jaoks.“

Talle wastati:

„Mul on üks ametnik, mis Evelyne Lane, keda wõib
täielikult usaldada. Peab ta kohe saatma leff-büroosse?“

„Jah, helge mis Lanele, et ta kohe sõidaks minu juure.“

Kui Evelynele teatawaks sai, et tal tuleb minna pere-
mehe juure, polnud ta ehmatas wäike. Kas tunneb ta mu
ära? Aga selles polnud ju midagi ebaharilikku, et müüsin
ära oma ehte, arutas ta endamisi, mr. Parker maksis mulle
nõutud hinna ja mul pole põhjust sellepärast häbeneda.

Pool tundi hiljem ta astuski Parkeri büroosse.

Ta nägi kuidas wastasuffest wäljusid mitu meest, kel-
lel polnud wähematti sarnadust ärimeestega. Nähes oma
naisametnikku sisseastuwat, filmitfes Leslie Parker teda
hetke järjest kaswawa imestusega.

„Olen Evelyne Lane“, ütles tütarlaps wiimaks.

„Oh! Minu filiaali-juhataja soovitas teid mulle.“

„Kas ammu olete minu teenistuses?“

„Täpalt kaks aastat, mr. Parker!“

Parkeri waade tegi Evelyne segaseks. Ta ei aimanud,
et Leslie Parker nende kohtumisest saadik Riddy Aroni
juures polnud suutnud teda unustada.

Mitmel korral oli ta tahtnud minna Riddy Aroni
juure ja küsida, kes oli see harukordfeli ilus daam, kuid oli
suutnud end wiimisel hetkel weel tagasi hoida.

Kuna Evelyne arwas, et Parker tahab oma läbitun-
gima pilguga proowida tema kui ametniku wäärtust, waa-
tas Leslie Parker teda täiesti teistsuguste tunnetega. Ta
tõusis püsti ja astus üsna Evelyne lähedale.

„Koh, kohtasite oma peigmeest? Te ju sõitsite tol kor-
ral talle wastu.“

„Jah,“ wastas Evelyne särasilmil. „Ta on juba mit-
mendat päewa New-Yorgis.“

Leslie Parker wistatas waewalt kuulawat läbi hamaste.

„Mul on teie jaoks ülesanne, mis Lane. Palun föitke koge wiendale awenüüle meie kunde Lil Stevensi juure. Siin on tema täpne aadress.“

Ta andis Evelynale wäikese sebelike ja kõneles edasi: „Suurem osa Lil Stevensi warandusest on paigutatud meie ettevõttesse. Selge talle isoonaliselt, et ettevõtet ähwardab hädaoht, ja et ta wiivitamatalt astuks samme seisuorra parandamiseks. Kas mõistate?“

„Jah“, wastas Evelyn ja tahtis lahkuda, kuid mr. Parker tegi käega liigutuse, et tahab edasi rääkida.

„Kui kahju, mis Lane, et peate weetma oma noore elu lihtsa bürooametnikuna!“

„Andestage, mr. Parker. Ütlefin juba teile, et olen kihlatud ja abiellun oma peigmehega. On ju veel palju samasuguseid noori tütarlapsi, kes peavad samuti töötama.“

„Aga ükski neist noortest tütarlastest pole nii ilusad kui teie.“

„Selle üle ei wõi otsustada mina, mr. Parker, aga kui lubate, lähen nüüd!“

„Palun üks hetk, preili. Teie meelbistite mulle juba esimesel filmapilgul, kui nägin teid Kiddy Aroni juures. Olen sellest jaadik alati mõelnud teile. Olen äärmiselt rõõmus, et teenite minu ettevõttes, ja wöin teid sel teel järele näha! Dete nõus walmistama mulle seda meelehead ja einetama minuga seltsis täna õhtul?“

„Ma ei mõista, mr. Parker, mis annab teile põhjust minuga sel wiisil kõnelemiseks?“

„See on lugupidamine teie wastu, armastus esimesest filmapilgust, kui soovite nii nimetada.“

„Mr. Parker, lõpetan nüüd kõneluse teiega ja tuletan lihtlasi meelde, et waataksite mulle kui oma teenijale, kes on küll kohustatud teenima teid, kuid pole kohustatud wastuwõtma teie kaastundmusi. Wastasel korral olen sunnitud lahkuma teie teenistusest.“

Parker wakis mõne hetke, noogutas siis lihibalt peaga. Evelyn e ruttas wälja.

Parker waatas talle järele, kuni poisj sules ukse ta järelt, astus siis toa tagaseinas asuwa ukse juure ja hüüdis pool soinal: „Al Swift!“

Järgmisel hetkel awanes uks ja fiske astus pikakaswuline mees, kelle pruun nägu ja kõnnak lasid oletada, et ta on meremees.“

„Kapten“, ütles Leslie Parker, „Kunila! Saatsin Lil

Stevenfile teate, et ta müüks kõik me piirituse tagawara. Politsei on minu meest laadungist, mis tuli Euroopast, haifu ninna saanud. Siiski õnnestus meie mootorpaadil piiritus maale tuna. Nannapolitsei on nüüd äärmiselt tähelepanelik. Ta poleks tulnud kunagi jellele mõttele, poleks meie konkurent mõni päew tagasi tunginud Üli Stevenfile kallale, kes kolm wewantu täit piiritust tahtis Lantsupaleest Morrifiele transporteerida!"

"Ja teie arwate, et meid waritseb hädaoht?"

"Kindlasti! Sa tead, et mul on head sõbrad. Kuulsin ühelt usaldusmehelt, politsei olewat meie telegrafisti raadiotelegrammi kinni püüdnud. Ma ei inesta põrmugi, kui ta meie piirituselaagri warsti hoiu alla wõtab!"

"Dont wõtaks, milline kaotus," kirus kapten Swift.

"Näi polegi nii hull. Minu kaotus pole just wäga suur, sest üks juurem Euroopa kontsern finantseeris kogu faadetiise. Nüüd oleme kindlustatud. Kui sa aga tahad endale wäheke raha teenida . . ."

"Süwa!"

"Sa sõidad homme minu jahiga, „Kuldse Wärawaga“ Bermuda saarele. Organiseerisin uue jalakaubawoo Kaanada piirides. Sa saad ühes kirja, milles leiad määrused endale."

"Tehtud, mr. Parker!"

"Peaasi on aga, kapten, ükski inimene New-Yorgis ei tohi teada, et hõrsimaakler Leslie Parker on edukam salapiirituse wedaja. Parimad detektiivid jälgiwad mind. Minult minu inimeste äärmine ettewaatus ja suupidamine kindlustawad meie edaspidise julgoleku."

"Kapten Swifti wõite usaldada, seda peaksite juba teadma, mr. Parker."

"Süwa. Ütle nüüd wana merikaru: Oled sa olnud kunagi armunud?"

"Üle mõlemi kõrwade ja weel mõni meeter peale jelle, mr. Parker."

"Paganapihta, oli see aga armastus siis? Wõid sa endale ettekujutada, et siin shef on samasugune eesfel, nagu siinagi?"

"Jah, shef, see on asi, mille wastu ei aita mõistus midagi. Kui olete armunud, siis abielluge jelle tütarlapsaga, ehk tehke ruttu reis põhjanabale."

"Ma ei taha teha ei seda ega teist, kapten. Tahan aga saada seda tütarlast, kuid teel seisab keegi mees, kelle nimi on Joachim Hagen."

"Ja mida peab's tegema, mr. Parker?"

„See Joachim Hagen elab Commodore-wõõrastemajas. Kuidas sa ta enda juure meelitad, kapten, see on sinu asi. Tahan, et homme, kui jõidab Bermuda saarele, ta oleks „Kuldse Wärawa“ pardal. Bermudas lae ta maale — iga juhuse juures hoolitse selle eest, et ta järgmise neljateistkümnepäeva jookkul ei saa segada mu plaane!“

„Tubli! Aga taju . . . ?“

„Wiistuhat dollarit, kapten!“

„Pange wiistuhat juure, mr. Parker, siis pistawad haid poisi kinni!“

„Mitte nii ruttu, ega nii jõhkralt, kapten! Annan wiistuhat dollarit, mitte senti rohkem. Ja Bermudas lae te poisi maale.“

Rahulolewa muigega lahkus kapten Swift.

7.

Samal ajal, mil kaupladi börsimaakleri Leslie Parkeri keskbüroos, istus Joachim Hagen Lil Stevensi luffuskorteris wiitendal awenüül. Kõik oli siin pimestawat uhke: igast esemest hoowas wastu määratu rikkus. Lil Stevens wõttis wastu oma päästjat haruldase südamlikkusega. Ta kaubis heledawärwiliist ennelõuna kleiti. Ta liigutuseb, ta hääle pehme kõla, ta käed, ta silmade wõluw läige, ta naha kulbne toon — kõik see tegi Joachimit segaseks. Algul otustas ta õige pea lahkuda, nüüd aga istus ta suurel, pehmel tugitoolil ja kuulab põnewusega Lili jutustust, rüübatas sekti sagedamini, kui see tal tawaliselt kombeks.

„Jah, mr. Hagen, olen indiaanlanna, puhastwerd indiaanlanna. Mu isa oli Laurew Madu, üks omaaja suurimaid kangelasi. Kuni kümnenda eluaastani elasin indiaanlaste laagris. Mu isa oli suguharu wiimane wõsu. Sielt läks mu wend, kuid see suri warakult. Tolleaegne walituskomisjar muutis seadusi oma arandgemise järele. Ta wõttis wägivaldselt indiaanlastelt nende maa-alal peitunud waranduseb. Uhe sõnaga, ta röõwis meid paljaks.“

Wiimaks korraldas mu wend mässu, kuid lõputulemuks oli, et ta lasti maha. Mu isa suri suure mure tõttu. Wiimased indiaanlased, kes weel esu jäid, pilluti laiali iga ilmakaare poole. Mina aga töötasin komisjarile kättemakssa. Olen pidanud sõna!“

Joachim Hagen ei mõistnud ta wiimaseid sõnu ülbse. Ta ei teadnud midagi sellest, et ta salapärane naine oli Crawfordibe perekonna peaaegu häwitanud. Romantika, mis ümbriffes ta jutustust, oli nii paras ta tundelisele hingele.

Oli see alkohol, wõi tolle naise joovastaw wõlu — Joachim haaras ta kätte. Ta ei tunnudki, kui naise wada käsi langes ümber ta õlgade.

See oli küll õnnetu juhus, et Evelyne Lane, kes seletas segawereklasele oma tuleku põhjuse, teatamatalt sisse lasti. Ja nii see juhtus, et Evelyne astus tuppa ilma wähemagi aindurjeta, et leiab tolle naise oma peigmehe sülelusis. Ta on nii ehmunud, et ei suuda lausuda ainuski sõna. Ta siirilmade pill on kui naelutatud sellele pildile. Ta ei usu, et see on tõelikkus, arwab end und nägewat.

Ent see pole unenägu. See on kohutaw tõelikkus. Tafsane wärin läbibtas ta keha ja huultelt kostis tafane karjatus. Näid alles pööris Joachim pea ja tundis ära oma pruudi. Ta ise on nii üllatunud, et wahib Evelynele otsa suuril silmil. Kulub enne paar head filmapillu, kui ta suudab end koguda. Ta ruttab Evelyne juure, et sellele midagi kõnelda, kuid wiimane ei pea teda enam ainuasi pilgu wääriliseks. Alles annud miis Stevenfile teate ära, ta jooksis listi, et wõimalikult kiiremini lahkuda sellest majast.

Näid ta teadis, et oli petetud. Petetud mehe poolt, kellele poleks ta suutnud waletada kõige pisemaffi asja.

Poolsuletud filmil waatab Lil Stevens affel seiswat Joachim Hagenit, kes meeleheitel ei tea mida teha.

„Kas tundsite seda daami?“

„Jah, miis Stevens. See on minu pruut!“

„Oh! Mul on äärmiselt kahju, mr. Hagen, kui satute nüüd wale kahkluse alla! Seletan ise tollele daamile kõik! Tulete minu poole lõunale? Arge helge ei? Mul on teha waib mõned korraldused telefoni teel, siis olen jälle teie kätuses!“

Ta huulte ümber mängles endiselt wõrgutaw naeratus. Joachim Hagen kogeles wastufeks — ta pidawat kohe kõnelda Evelynega — aga ta ei saanud kohe trasti lahkuda, sest samal hetkel astus tuppa suur tugew mees, keda Lil esitles kapten Swiftina.

Lil Stevens on kapteni tulekuist nii üllatunud, et ei suuda enam Joachimi lahkumisele wastu waielda. Imelikul pilgul wahtis ta kaptenile otsa.

„Sa ei rõõmustagi!“ hüübis wihafelt kapten Swift, haarates laualt sekkipudeli.

„Du ju endast mõisteta, et rõõmustan sind nähes.“
„Wõimalik! Kuid siiski näib mulle, sa tahad seda sakslast seada minu asemele! Koh, mis sa ütled selle kohta?“

Lil Stevens ei vastanud, astus ainsa juure, liiskas ees-
riided kõrvale ja vaatatas välja.

All tänawal seisis üks ta spioonidest. Lil andis forme-
dega märku: see tähendab, et kõik piirituse tagawara lohe
ära saata!

Kapten aga mõistis ta vaikimisi teifiti. Nutuliste sam-
mudega astus ta Lili seljataha.

„Ühte ütlen sulle, pea seda alati meeles: kui sa peaksid
selle faktase vastu veel tundma huvi — waifi! Mul on
head filmad! Sa peaksid ju tundma mind, ja kõik, kes tunne-
wad mind, ei taha meeleldi sattuda minuga wastollu.“

Wälkfirelt pööris Lil end ümber. Ta otsimik puudu-
tas kapteni lõuga, nii lähedal seisis ta ahwardaw nagu me-
hele. Eht ta küll märksa wäiksem oli, taganes siiski mees
ta eest. Ta filmad olid ebaharilikult suured, ja walged ham-
bad wälkuisid kurjakuulutawalt kui ta rääkis.

„Al! Näib, sa ahwardad mind! Kas oleme teinud
kõnnuleppe wõi mitte!“

„Oleme.“

„Aga mitte, et saan kunagi sinu naiseks. Sõda wiis
meid kofu, mõistad! Tead seda sama hästi kui mina, Al!
Ja seda tead sa ka, et iialgi pole mulle ükski teine mees
nii kasulik kui sina!“

„Kasulik! Hüwa. Kasulik.“

„Jah. Sa oled mulle ja Leslie Parkerile kasulik. Ma
ei tea, mis siis oleks, kui poleks sind minu kõrwal. Ja sul
pole midagi kahetseda! Olen sinust tõepoolest midagi teinud.
Ja sa pead tõusma weelgi. Aga ühte pane tähele, kapten
Swift: kui sa veel kord teed mulle etteheiteid ühe mehe
pärast, nagu praegu, kirjutad mulle eeskirju, siis, ole ette-
waatlik, kapten Swift! kahjatsed kindlasti, kui teed minust
enda waenlase!“

Swift naeris. See oli häbelik nõutu naer, kuid siiski
peegeldus sellest, et Lili sõnad olid õiged.

„Waenlane! Seda ei suuda sa olla iialgi! Kunagi ju
ikka armastasime teineteist. Et ma seda päewapealt unus-
tada ei suuda, ei wõi sa mulle sellepärast etteheiteid teha.“

Lil puhkes heledalt naerma. Al muutus järjest kur-
wemaks. „Al, oled halb näitleja.“

„Lil, oled naine, kuid sul on kiwi südamel!“

„Muid? Hüwa, usu seda! Aga ära räägi kunagi enam,
mil teel õppisin tundma sind!“

Lil tasandas hääle peaaegu sohinaks. Ta vaatatas kap-
tenile otse silmi nagu wastane, kes püüab ärritada oma
waenlast, et sel teel teda kergemini häwitada.

„Kuidas õppisin sind tundma, Swift, jah? Tol korral polnud ma veel rikas. Olin waene tüdruk, lühikest aega New-Yorgis, waene indiaani tüdruk, kes oli täiesti üksi ja kaitseta jelles hüigla mesipuu. Mäletan veel selgesti oma esivanemate, kuulsa healikü Tecumshchi aegseid laule ajast, mil esimene walge mees John Kinzie, kes kauples nahkade, tuli meie maale. Sellest ajast on möödunud sada aastat, lühike aeg, eks? Ja minul, Lantwa Nao tütre, oli walgete poolt häwitatud indiaanlaste lihtne hing ja wiha. Minu filme ees seisab veel praegugi nõupidamise telt, kus walgeb äraandjad istusid koos minu esivanematega ja nendest wäljameelitastid, mida nad wägiwallaga wõtta ei saanud. New-Yorki tulles lootsin eest leida linnakese wäikeste puumajadega, kuid leidisin linna mülgaste, müüride, maaluste teede ja majadega, mis ulatasid pilwedeni. Seisin üksi, täiesti üksi kihawas liikumises, üksi oma walu ja wiha. Mu wend langes wõitluses politseiga, samuti ka isa, preeria oli läinud hulluks. Minu südamel — tol korral polnud veel mul südamel asemel kiwi, M — mu südamel kes wiha. Siis kostasin sind parajasti sel hetkel, kui hüüpasid aknast wälja. Mäletad, M?“

„Kuidugi mäletan,“ urises M. Talle polnud see meelestuletus põrmugi meeltemööda.

„Politsei oli su kannul. Sa jooksid, nii welda, mu käte wahela sel wõl. Wita mind, hüüdsid sa hirmunud, peida mind ära!

See oli mu indiaani weri, mille mõjul talitasin nii,“ jatkas Lil Stevens. „Teadsin lähema silla all kalajase urka, kuhu peitsin su. Kuulsime jälgijaid lähenemas. Üks neist kinnitas alarmikasti tänawanurga külge. Samal hetkel kihutasid politseiautod üle silla. Kogu linna politsei oli jalul. Elektrifellad helisesid. Signaalituled löid põlema, mis tähendas: ettewaatus! Murdwaras põgeneb!“

„Ja sina, Lil?“

Selle kummalise naise ümber oli nii salapärane õhk, et isegi kapten Swift, endine wang nr. 1202 Sing-Singist, ei julenud talle welda tött. Ta polnud veel kedagi kartnud oma elus. Aga seda naist, kes teda walitses nagu koera, seda kartis ta. Lil Stevens jatkas.

„Sa oled sama Swift, kes itaallase John Expositale nüdal tagasi kuuli kerre kihutas, sest et üks politiline klubi sulle selle eest maksis!“

Kapten seisus liikumatult keset tuba.

„Mii! Ka seda sa juba tead?“

„Jah. Ja mis minusse puutub, M, olen waba! Wõin oma wabaduist kasutada, kuidas tahan!“

Samal hetkel astus sisse segawerelaseft teener.

„Nägemiseni, kapten,“ ütles Lil. „Kui olete paremas meeleolus, siis määrame kohwi hinna kindlaks!“

Nagu tugew gorilla, wäljus kapten toast.

8.

Joachim sõitis Lil Steveni juurest koke wõõrastemajja, kus ootasid teda ajakirjanikud. Ta telefoneeris Evelynele büroosse, kuid asjata. Teda polnud seal. Ka kodus polnud ta. Joachim läks tagasi wõõrastemajja, kus Mac Lee teda ootas. Sellele jutustas ta puhtsüdamlikelt ära oma seikluse. Ta ei teadwat isegi, millist huwi ta tundis selle naife wastu. Armastus polnud see kindlasti mitte. Ta armastas ju ainult Evelyne't, ja ometi tundis, et on süüdlane ta ees.

Evelyne oli parim tütarlaps maailmas, aga uhke. Kindlasti mõtles ta, et Joachim teda petab. Kuid see polnud pettus. Tõeliselt oli see waid enda lohakile jätmine. Mac Lee rahustas teda kuidas suutis. Lubas Evelynele ise seletada kõik.

„Kuid ühte ma ei mõista siiski, Joachim. Miks ei kõnelenud sa oma pruudile sellest daamist? Ja kuidas sa üldse tutwusi temaga?“

Joachim waitis. Siin oligi ta saatuslik punkt, millest ta ei tohtinud ega tahtnud kõnelda. Mac Lee pigistas ühe filma kinni kui ta ütles:

„Joachim, ja oled alles „roheline“, nagu sin maal welda armastatakse, ja pealegi, weel fakslane. Ära lase end ninapibi wedada. Mõistad?“

„Saan aru, kuid anna mulle aega. Wõib olla tuleb aeg, millal wõin kõnelda.“

Shtul, kui Joachim Hagen istus ükssinda wõõrastemaja faalis, mis sarnanes rohkem troopilisele põlismetfale, kus kaswawid kummalised taimed, toodi talle kiri.

„Olen „Kuldse Wärawa“ pardal. Kawatsen Ameerikast lahkuda. Kui mind weel kord näha tahad, tule koke sadamasse.“

Evelyne.“

Joachim oli nii erutatud, et ta ei näinud selles teates midagi iseäralikkü. Tal oli waid üks mõte: Evelyne põgeneb. Ta tahab jätta mind maha. Wõimalik, nad ei näe teineteist enam kunagi.

Pillugi wiivitamata haaras ta mantli ja kübara, ja tormas välja.

Kui ta sadamasse jõudis, oli juba pime. Ta võttis mootorpaadi ja sõitis „Kuldse Wärawa“ juure.

Tekile jõudes tuli talle vastu laewa esimene ohwitser. „Džite wiist miß Lanet. Kannatage ainult üks hetk. Mulle tehti ülesandeks laata teid suitsetamisruumi.“

Mitte küllalt usaldusväärse wälimusega ohwitser saatis Joachimi wäikesesse kabiini laewa allruumis.

„Kui kummaline,“ mõtles Hagen. „Mis on Ewelynel siin tegemist. See pole ju üldse reisirjate laew!“

Temas tärkas kahtlus. Ohwitser oli kabiinist juba lahkunud. Joachim ruttas ukse juure, et minna välja ja nõuda seletust. Aga üks oli lukus.

Müüd ta alles taipas, et oli lõffus. Keegi tundis püürast hwiit ta kadumise vastu. Ja et meelitada teda lõffu, jelleks kasutati Ewelyne nime.

Ta lasi pilgu toas ringi käia. Ühes nurgas köiepuntra kõrwal nägi ta mitu tühja pudelit. Kohe tärkas tal hea mõte. Ta kirjutas kirja, pani selle ühte pudelisse, wajutas forgi kõwasti peale ja peitis pudeli siis põuetasku.

Järgmisel hetkel juba kistigi üks lahti ja kaks madrust astusid sisse.

„Tule välja, pois, kapten tahab su'ga rääkida.“

„Minult küsima werd ja rahu, siis võib loota pääsmisele,“ mõtles Joachim. Sõnagi wastamata järgnes ta madrustele, walmis wastuwõtma igasugusi ällatusi.

„Appihüüdmisel pole mingit mõtet,“ seletas üks madrusteit. „Äärmisel juhusel võib see maksta su elu.“

Joachim noogutas tunnult peaga. Järgmisel hetkel andis ta madrustele kaks tugewat rusikahoopi. Ühte tabas hoop näkku, teist löna alla. Kirudes tuikufid poisid kõrwale. Seda momenti kasutas Joachim, hüppas reelingu ääre ja wiskas pudeli merre, et sel teel wiia sõbrad ta jälgile. Pääsmise lootus sel teel näis olewat küll äärmiselt halb. Kuib olen teinud kõik, mis wõisid, rahustas ta end. Wahepeal olid madrused toibunud. Nad sassisid tal kraest kinni ja läkkasid kapteni kabiini.

„Siin see pois on. Meile näis, nagu oleks ta midagi merre wisanud.“

Joachim tundis kapteni ära.

„Kapten! Te ju näete, kellega teil on tegemist! Nähtawasti on tehtud teile ülesandeks mind wangistada.“

„Ma ei tunne teid,“ wastas Swift filmagi pilgutamata. „Wida otsite jellest laewast? Ma pole ju kutsunud

teid! Ka pole teil piletit. Samuti pole teil ka raha föidur
jaoks. Kõige õigem, te peate töõga tasuma ära reisiraha!"

Nähes wastase lurrawat pilku, Joachim wastas
täiesti rahulikult: „Süwa, kapten Swift, andke mulle
tööd!"

„Tubli! Kütjaid on alati waja."

Joachim teadis, et tal tuli alistuda, sest siin polnud
jõuga midagi teha. Ta ükskõiksus wihastas kaptenit hirm-
fasti. Närwilikult kõndis see toas edasi-tagasi.

„Ärge arwake, et see on nii kerge! Kütteruumis töõta-
mine on hoopis midagi teisistugust, kui naistel päid segi
ajamine."

„Loodan, sellega on meie jutujamine läbi, kapten
Swift. Pole enam mingit põhjust selle jattamiseks."

„Mii? Kas tõepoolest pole põhjust? So waata, niidid tal
pole enam põhjust sellest rääkida!" Swift karjus wihafelt.
„Ennem teha lollust ja siis mängida gentlemani!" Paari
fannuga ta oli Joachimi juures ja haaras selle kraest
kinni. Oli selgesti näha, et ta otsis tüli.

„Minge eemale, kapten!" Joachim ütles weel täiesti
rahulikult.

„Maeruwäärt, noormees, „Kuldse Wärawa" peal kä-
fen ainult mina — ja mina —"

Niidid oli fakklaste kannatufel lõpp. Ta andis kaptenile
tugewa hoobi lõua alla. See trüfus ja kukkus tugewa mürt-
fuga wastu raudseina.

Ent hoop polnud nii tugew, et ta oleks kaotanud meele-
märkuse. Ta andis signaali.

Setk hiljem kostis laewalael tugew jalgade müidin ja
kabiini üks kisti lahti.

„Mäsfaja!" mõirgas kapten. „Ta tuli mulle kallale."

Nagu wihafed hundid tormasid madrused Joachimi
kallale, kuid wiimane ei annud nii kergesti alla, waid ja-
gas hoobe igasfe külge. Ta oli eeskujulil poksija. Ta wõt-
ted oleksid rõõmistanud igat sportlast. Siin aga oli kaalul
wabadus wõi koguni elu. Madrused kukkusid nagu koidid üks-
teife järele. Wähepeal oli kapten toibunud. Ta ajas end
firgu ja ajus madrustele appi. Kuid wiimaks wäsis ka
Joachim ja ta langes kapteni ofawast hoobist maha.

„Randu panna!" karjus kapten wõidurõõmsalt.

Kummaline, mõttes Joachim, et tal on kofe rauad käe-
päraft. Oid need tal algul taskus?

Klirisedes langesid rauad ta käte ümber.

„Silmapill laske mind wabaks!"

„No ära parem jellele mõtlegi, poisu. Me paneme sind kinni laewa allruumi. Ja et sa enam loolust ei teeks, paneme su jalge ümber samuti ilusad paelakesed.“

„Teil pole jelleks vähematti õigust! Mu konsul nõuab seletust teie teguviisi kohta.“

Swifti huultele ilmus pilkaw naeratus. „Pole tarwis jellega aega wiita. Mäsfajad anname järgmises sadamas politsei kätte ja asti ongi korras. Wiige ta ära!“

Madrustel tuli Joachimi tirida wägivaldselt kapteni kabiinist wälja. Gnefega rahul olles läks kapten Swift üles komandofillale.

Weerandtundi hiljem tuli kapteni juure üks laewamees-
teft, kes kandis hõbedast kõrwarõngaid ja kelle otsmikku kat-
tis suur arm.

„Mees lamab käsi ja jalust kinniseotuna laburuumis, ega saa end ühse liigutada. Du's nii õige?“

Wastust wotamata astus madrus kapteni kõrwale. Nende wahel näis walitsewat farnane sõbralikkus, mis pole kumbeks ühelgi teisel laewal.

„Kas tõepoolest,“ küsis ta, „annate poisi politsei kätte?“

„Ei mõtlegi,“ naeris Swift. „Me laseme ta saarel maale ilma paberiteta!“

„Ah nii!“ Madrus pööris pilgu pimeduses mustenda-
wale weewäljale. Äkki näis Swiftile tärkawat midagi meele
ja ta ütles:

„Timm, wõtsin sind tol korral Tahitis pardale, kui politsei oli su kannul. Nad otsisid laewa läbi, kuid ei aim-
nudki, et sa lamafid kõiepuntra alla keset laewalage.“

„Pole unustanud, kapten, ega musta iialgi.“

„Ma ei küsinud tol korral,“ jattas kapten, „miks nad
sind ajasid taga. Tean aga, et su südametunnistusel on to
Tahiti tütarlaps. Oli wäike kena daam, päris kahju te-
mast!“

Madrus muutus näost furnukahwatuks. Ta filmad
näisid ujuwat weres.

„Kapten, armastasin toda Tahiti tütarlast, siis tuli to
neetud inglane . . .“

„Tean, ka inglane pole tulnud enam filmapiirile. Nad
sind otsiwad praegugi weel, Timm!“

„Kapten —“

„Mitte sõnagi enam, Timm. Oled minu mees, ja nii
tõesti, kui olen kapten Swift, ei anna ma sind ühse wälja.
Mõistan, et armuladedusest —“

Äkki ta katkestas kõneluse ja wahtis äkksilmi merele.
Timm filmitses teda nuriwa pilguga. „Kas ka armulade-
dusest, kapten?“

„Jah, Timm. Ta mees seal laduruumis —“

„Mõistad, kapten! Vendas üle parda, jah?“

Raua silmittes kapten madrust jalapäraste pillkudega.

„Meeskond märkaks seda, kui tookime ta välja omast kongist. Et, Timm, see ei lähe. See peab olema juhus. Ta peab minema kütjaks, mõistad? Kõik muu jätan sinu hoolde.“

„Mõistad, kapten!“

9.

Joachim Hagen magab. Kusagilt kostab ühetooniline, helesüü murin.

Negamiisi avas Joachim filmad. Ta leidis end poolpimedasti ruumist, igasugu esemete keskelt.

Näib talle meeletus kõik.

Ta oli ühe laewa laduruumis.

Et laew sõitis, tundis Joachim selgesti tafasest hõljumist. Ta tahtis ülestõusta, kuid märkas äkki, et käed olid kinni.

Viimaks ta ajas end füiski waevaga jalule, sest jalad olid vabad. Mida see tähendas? Miks oli ta siin — miks?

Joachimil valutas pea, ja uuesti istus ta pimedada punkri põrandale. Raua istus ta nii, pill juhitud läikivale käeraudadele ta käerandmeil, otsides asjata seletust sellisele ebanugavale seisukorrale.

Järjest selgemalt kostis ta kõrva masinate undamine ja wee ühetooniline sülm.

Äkki märkas ta, et ruumil oli ka aken. Ühe hüppega oli ta püsti ja surus pea vastu tollipakust afnaruutu, mille läbi paistis ebaselge pilt tundmatust maakohast. Väljas pidi olema hele päikesepaiste.

Beel polnud nad jõudnud sadamast välja.

Ümberringi paistis kollakashall weewäli. Raugel filmapiiril on näha järjest kaugenewa ranna piirjooni. Laevast möödub väike purjek tuule käes lehviva tumepunase lipuga. Joachim pööras mis jaksas vastu paksu klaasi, karjude sealjuures täiesti kõrvalt.

Ent asjata. Teda ei kuulnud.

Nagu varti kadus purjek. Ta oli nagu pilt mingist ebatõelisest maailmast.

Laewa ninast kostis endiselt masinate ühetooniline murin, ja tekil jooksid madrust omis raskeis puukingis.

Ruskate ja käeraudadega tagus Joachim vastu kongist, kuid ei mingit vastust. Vootusetult wajus ta uuesti oma wangikongi pimedasse nurka.

Mida see kõik pidi tähendama? Mis nad tahtsid te-
mast? Mis ta teinud oli? Millist huvi tunneb to kapten
Swift, tema, Joachim Hageni vastu?

Saabus õhtu. Üksast sissetungiw walgus muutus jär-
jest õhemaks, pruunikaks looriks. Äkki awanes uks. Keegi
hüüdis eht ameerika meremehe ükskõikfusega: „Hallo! Glad
ikka weel?“

Ukse awanest sissetungiwas walguses nägi Joachim,
et see oli suur, tugew mees, peaegu maani ulatawas wi-
makunnes.

Ta jäi Joachimi ette seisma harkis jalu ja püüdis teha
sõbralikku nägu.

„Kes te olete? Ja mida tahate minust?“ Joachim pea-
aegu mõirgas wihaft. „Müpea kui olen waba, teatan sar-
nast rööwkalalastungist oma konsulile. Jah, teen seda
kohe järgmises sadamas. Küll siis siputate ise nois rau-
dus.“

„No, poisu, seda juhust sulle ei tule,“ mees wastas ti-
geda hirwitusega. „Ja nüüd, jõmpfikas, upita end jalule.
Alga käsku, kirat wõtaks, wõi ma teen sulle jalad alla. Sa
saad alles titli, kui lased teda wadata. Wõi eht tahadki
tundma õppida hästi pnutud kõie otja?“

Ei aidanud muud, Joachimil tuli täita käsku. Mees
lülkas ja tõukas teda, kus aga wähegi leidis juhuse. üle
laewalae minnes mõtles Joachim, ilus laew, aga inimesed
fessel on eht piraadid.

Mere kohal hõljus järjest kaswaw hämarus. Lainetus
oli tugewam kui waremalt.

„No astu, astu, siidi poisu!“ Mees pilkas ja hirwitas
Joachimil nii palju kui mõistis. Millegi pärast oli ta pöö-
rafelt wihane oma wangi peale.

Warsti jõudsid nad tekitabiini trepini, mille kõrwal oli
salongi uks.

„Siin on to pois, kapten!“

Ülewalt, poolpimedast kajutist kostis lühike ja wali
käfflus, mille peale ütles pikas wihamunnes mees:

„Tule, lähme alla poja, su wõitlus tule ja sütega al-
gab.“

All awas mees Joachimil kääranad.

„Ära mõtlegi lolluste peale, siidi Juku. Sa ei tunne
weel kapten Swifti. Ta saab hakkama kõigega!“ Ja sõb-
raliku tõusega ta lülkas Joachimil kätteruuni.

Magu kiradid tõttasid kaks sõetolmuist määrdund küt-
jat, wiwates labidatäis labidatäie järele ahnelt neelawatesse
leekidesse. Nähes Joachimil, nad terwitasid teda laia pil-
kawa hirwitusega.

Wahepeal kuulutas Ameerika telegraaf ja raadio terwele ilmale sensatsioonilist teadet:

„Põhja Joachim Hagen jäljetult kadunud!“

Kõik ajalehed kirjutasid sellest pikalt ja laialt. Politsei, ajakirjandus ja spordiühingud alustasid palawikulist otsimist. Leidlikumad reporterid asusid omapead otsima Joachim Hageni jälgi.

Joachim Hagen aga jäi kadumaks.

Evelhne kahjates juba päew peale Joachimi kohtamist Lil Stevensi juures oma armukadedust. Ta olesk pidanud talle loo seletamisel aega andma.

Lugeses ajalehest oma armsama kadumist, ta jooksis kohe Mac Lee juure.

Mac Lee oli wõtnud tarwitusele kõik abinõud sõbra leidmisel. Aga ta temal polnud õnne.

Pidi Evelhne otsima abi miss Stevensilt?

Aga jeda naist ta tartis. Milline saladus ümbritses küll Lil Stevensit? Ta oli surmatoojanna. Ja jeda täie õigusega. Mehi, kes kunagi temaga kokku puutusid — ja ükski neist ei suutnud pääseda ta saatanlikust wõlust — tabas kurb saatus. Georg Crawfordi pojad olid oma armastuse tolle naise wastu maksnud eluga. Georg Crawfordi tulewane wäimees lasti maha, tütar ise, kes elas Chicagos, hukkus laewaõnnetusel. Wärim läbisitas Evelhne, kui ta mõtles kõigile noile õnnetustele. Aga miks olid kõik õnnetuse osalised just Crawfordide perekonnast? Oli see juhus, wõi lasus tõepoolest needus ta onu perekonnast? Oli see juhus, wõi lasus needuse alla? Oli ehk ta salapärane wõim nüüd sirutanud käe ka tema, Crawfordi õetütre Evelhne veigemehe järele?

Kuid siis ta puhkes naerma. Ah, millisele efsitusele tahab mind wiia mu fantaasia! mõtles ta. Lil Stevens on waid osaw kokott, ja pole ime, kui mehed ta pärawt hulluks lähewad. Aga tema ise! — kuidas aga, kui Joachim siiski armastab Lil Stevensit? Nende mõtete juures jõudis Evelhne kindlale otsusele. Ta sõitis kohe miss Stevensi juure.

„Kus Lil Stevens tahtis just sõita „lennuplatfile“.
„Tahtsin sõita Meksikosse. Kuid siiski kuulaksin meeleldi, mis tõi teid minu juure!“

Ta kuulas nähtawa osawõtuga Evelhne jutustust.

„See on weel kõige hirmsam, et lahtusin temast sel hetkel, mil olin ta peale wihane. Olin lihtsalt armukade!“
„Teil polnud selleks mingit põhjust!“ wastas Lil tergelt naeratades.

Evelhne ei teadnud, uskuda seda wõi mitte.

„Wõite olla kindel, et see oli waid kummaline juhus ja muud midagi. Olen meelselt nõus aitama teid.“

Evelhne kahtles weel fiiski, kuid surus maha armuka-
deduse. Ta peas mõlkus waid üks mõte: leida Joachimi
ja teda aidata isegi siis, kui ta naine on tõepoolest ta
wõistleja.

„Jah, miss Stevens, olin armukade! Olin armukade
teile! Teie andestasite ju mulle, eks? Olin tol päewal nii
mõistmatu. Mõllesin, et ei taha üldse enam näha Joachimi.
Kuid juba samal õhtul taipasin, kui mõistmatult talitasin
oma peigmehega. Miss Stevens, olete naine ja fellepärast
loodan, et mõistate mind! Ma ei leia sõnu, millega wõiksin
kirjelbada oma armastust Joachimi wastu. Pidasin oma
peigmeest kõigist meestest parimaks. Äkki aga nägin teda
samasugusena nagu kõik teised mehed: ilus naine naeratab
talle wastu ja lohe on ta unustanud mu! Miss Stevens,
te naerate, kuid loodan fiiski, et mõistate mind.“

Nii kõneles Evelhne juures meeleheitel. Lil astus
Evelhne juure ja suudles teda põsele. „Wõib olla, wõin
aidata teid, wõib olla —“ ta ütles rohkem endale kui
Evelhnele.

„Tänan teid,“ kogeles Evelhne, surudes pea Lili otsale.
„Aidake mind, nii hästi kui wõite!“

Waewalt oli Evelhne läinud, kui muutusid Lili keh-
med näojooned waljuts ja filmis lõi leegitsema salapärane
kurjakuulutaw tuli.

Ta läks läbi mitme ruumi wäikesse tuppa ja wajutas
ningisugusele nupule, mille peale awanes salauks toa ta-
gumises seinas. See üks wiis kitsasse kääru, kust läks trepp
üles pööningulambri. Lil läks trepist üles madalasse tuppa,
kus istus raadiotelegrafist, kes ta sisseastumisel ruttu päästi
tõusis.

Telegrafeerige meie salakirjas kapten Swiftile „Kuld-
sel Wärawal“, mis on teel Bermudasse. Selge, et ta was-
taks lohe, kas ta midagi teab Joachim Hageniist. Lisage
juure: Lil ootab!“

Aga kapten ei wistanud.

Mõni tund hiljem istus Lil lennukile, et jõita Hamil-
toni, Bermuda saare pealinna. Seal õitseb lofsakalt sala-
piirituse wedu. Palju Euroopa laewu laadivad siin üm-
ber, et mitte sattuda hädaohtu. Ameerika piirituslaewade
kaptenid wõtawad siin laadungi üle ja wiivad New-Yorki.

Joachim on küttaks „Kuldse Wärawal“. See on har-
jumata inimesel wõrdlemisi raske töö. Kõigi nende päe-

wade kestel, mil oli ta wiibinud laewal, ei saanud ta teada midagi muud kui ainult seda, et laew sõidab Bermudaasse.

Mis see aitas, et ta wahetpidamata protesteeris? Seda ei lastud üldse laewatekile, isegi siis mitte, kui laew seisis sadamas päewade kaupa. Niipea kui „Kuldne Wäraw“ mõnda sadamasse sisse sõitis, pandi Joachim luku tahha. Kui aga laew jõudis nööri lahtisele merele, pidi Joachim asuma koha omale kohale kütteruumis.

Tal oli waid üks sõber jessel laewal, keegi madrus, nimega Tom Flay, heafüdamline noormees, kes tuli wahelt kütteruumi, sest et üks kütjaisi ta wend oli. Sellest Tom Flay'lt püüdis Joachim teada saada, miks hoitakse teda siin wangis. Aga Tom Flay ei teadnud seda. Ta tundis pöörast hirmu kapteni ees, nagu kõik, kes teenisid „Kuldset Wärawat“. Ainult kord ütles Tom poolwargi: „Kuldsin, kui kapten ja esimene ohwitser kõnelesid sinust. Kapten nimetas ühe nime — wota, kuidas see'nd oli, kordasin seda mitu korda, et ma mitte ära ei unustaks: Lil — Lil Stevens — jah? Tunned sa seda nime?“

„Tunnen. Kuidas aga see nimi minu wangistamisega ühenduses seisab, on mulle samasuguseks mõistatusiks, nagu see laewgi.“

Nii sõitis Joachim kaasa, ilma et oleks olnud mingisuguseid lootusi põgenemiseks. Ta näis kandwat oma saatust täiesti rahulikult.

Keegi ei märganud, kui masinaruumist kütteruumi wiitw üks awaneis ja sisse astus insener. See oli wäike kaswuga paks mees lühikese täishabemega. Käed taskus, sammus ta aeglaselt kütjatest mööda. Ta tegi sõbraliku näo ja naeratas. „Noh te pörgupojad, põleb tuli hästi?“

Joachim Hagen tõmbas parajasti ühe ukse lahti.

Insener seisatas, pigistas ühe silma kinni ja waatles nii uut kütjat.

„Näib nagu oleksite pidul? Annaksin teile nõu kõik wõrebus nurka heita, nagu tegid teie ametwennadki. Siis läheks töö kergemini.“

Ta kõneles pillkarni, nagu kaaludes igat sõna. Et ta oli taanlane, wõis selgesti tunda ta ingliskeele häälendamist. Pillkarni muutates wiskas ta weel kord pilgu uuele kütjale ja läks siis tagasi masinaruumi.

Ruttu wiskas Joachim riided maha, mis näisid talle sellele tööl juures liigsetena. Peagi oli ta rietatud samuti nagu teisedki. Keegi hiina kütja näitas naeratades paarile

puukingile feina ääres. Kava mõtlemata pistis Joachim jalga need ebanugavad jalandub. Nüüd ei erinenud ta enam millegi poolest higit nõretawatest meestest, kellega ta ühes töötas. Ta püüdis töötada sama wirgalt nagu teisedki, sest ta ei tahtnud sattuda nendega waenujalale, mis oleks teinud ta elu tõeliseks põrguks sellel laewal.

Ingener tuli nüüd sagedamini kütteruumi. Käed tasuks, seisis ta ja waatles manomeerti osutit, mis teatub pirkonnas nagu mängledes siia sinna hüppas. Ta tegi sõbraliku näo, ei rääkinud aga ainustki sõna. On juba õõ, kui tuleb kütjate wahetus. Joachim pesti end nagu teisedki, wiskas pintfaku õlgadele ja läks ühes teistega kütjate ühisesse eluruumi.

Õõ oli haruldajest waike, mida segas waid masinate ühetooniline undamine.

Siinlane läks kõige ees. Temale järgnes laiaõlaline metsiku wälimusega mees, kes andis Joachimile sõbraliku tõuke ribide wahel: „Du's ilma pulmakuuta mõnufam, mis?“

Nende ühiskabiinis oli nõrk walguis. Siseseastubes ronis Joachim lohe oma narile.

Äkki kerkis pimedusest ta silme ette noore tütarlapse pea, kelle huulte ümber mängles magus naeratus. Ta süütuks siniseis silmis oli rõõmus sära.

„Evelhne!“ kogeles Joachim peaaegu poolwaljult.

Meri on üle ja waike, waid siin-seal kerkib ülfik laine, harjal walge wahuwäär.

Tüürimees ei pööranud hetkekski pilku siia-sinna kels-lewalt kompasfindelast. Wahikorral olew teine ohwitser toetus käsi puudele ja trummeldas sõrmedega hajuwil mõtteil teleskoobi kattel. Ta ümmargust, tedretähelilt nägu ümbritses pärjana punane lõuahabe.

Äkki kuulis ta seljataga samm. Tagasi waadates ta peaaegu ehmatas, kui nägi kapten Swifti.

„Kursis süd-west-süd-südi,“ teatas ta ruttu.

Swift urises nagu wihane metsloom, näidates püüdlaga üle õla. „Mida teeb too mees seal all, Parker?“

„Sanfen ütles, ta olewat päris korralik. Nähtawasti ei mõtlegi mees wastu tõrkuda. Ta teab kindlasti, mis t'aga siis juhtub.“

Ja edasi rühkis laew wahutawate lainte turjal kuni jõudis ühele wäiksele saarele. Siin seisis „Kuldne Wäraw“ mitu päewa, aga Joachim ei lastud üldse laewalaele.

Üks peigmehe kadumisega oli Evelynne Leslie Parkeri häbematuks täiesti unustanud. Talle ei tulnud Leslie Parker ühse enam meelegi, kuni ühel päeval ta onu haruldast heas meeleolus koju tuli.

„Evelynne, sobitaksin hea tutvuse! Maakler Parker, sinu peremees, kõneles minuga võrsil, kus spekulatsioon oma paari viimase dollariiga. Ta rääkis mulle ühest kullawäljast Kanadas, millest teavad waid mõned äffikud. Ta laenas mulle isegi raha, et ostaksin selle, mida ka tegin. Muuseas küsis ta ka sinu järele. Leppisime kokku nii, et lohtume temaga lähemal päewil ooperis.“

Evelynne ei tahtnud kuuldagi sellest lohtamisest, nüüd, kus ta peigmees on teadmata kadunud, kuid onu ei annud järele.

„Parker on tore inimene! Mul pole enam midagi sinu maapeal. Isegi poegi pole enam. Tahan wähemalt kord weel näha sulda! Muuseas ta andis mõista, ta aimawat Joachim Hageni peidurugast.“

Evelynne oli seda kuuldes äärmiselt üllatunud. Parker ja Joachim? — Kuidas wõis Parker seda teada?

Talle meelestus jällegi juhtumine Parkeri büroos. Oli ehk ta peremehe käsi mängus Joachimi kadumises?

Aga see oli wõimata! Parker oli lihtsalt kaswatamatu inimene ja muud midagi. Aga kuidas wõis ta teada Joachimi peidukohta? Igal juhul ta otsustas nüüd minna lohtamisele.

Järgneval päewil seisis Georg Crawfordil meeles waid küld. Ta isegi unustas kurwastuse ja leina oma poegade pärast. Kõik oli ta armastanud kogu oma eluaja rohkem kui midagi muud sin maailmas.

Teade kullawäljast, millesse oli ta pannud kogu oma wäikese waranduse, lewines laiali kullutulena üle terve Ameerika. Igas linnas, igas külas teati sellest.

Sajad tuhanded, miljonid ameeriklasi panid oma raha ettewõttesse.

Georg Crawford wõttis ajalehe laualt.

„Kaks sada kaksikümme tuhat dollarit omame weel täna, laps!“

„Muidugi ühes laenatud rahaga, armas onu!“

„Homme kuulub ka see mulle!“

„Oled kindel, et paberid tõusewad weelgi?“

„Kindlasti!“

Järjest kaswawa investusega filmitse Evelynne, kuidas kullapalawik oli wallutanud ta onu. Ta oli nüüd unus-

tanud kõik. Teda ei kurvastanud enam oma poegade surm. Ka kurvameelsus, mis walbas teda ta abikaasa surmast jaadik, oli kadunud. Ta ajus näisid keerlewat waid arwud. Sgapäew käis ta Parkeri büroos.

„Mr. Parker,“ ütles ta ühel päewal, „minu õetütar on rõõmus, et saab teiega isiklikult tuttawaks.“

Parker nagu ei uskunud seda. Kui ta nägi aga wana-mehe rahaahneid luurawaid pilke ja naeratusi suu ümber, mis oli raha eest walmis lubama kõik, naeratas ta endamisi.

„Siitwa, mr. Crawford, mulle on see suureks auks, kui tulete täna õhtul ühes miss Lane'iga ooperisse!“

Georg Crawfordi nagu otse säras rõõmusest, kui ta tuppastus.

„Meie lohtame teda täna õhtul!“

Täine pill Evelynne filmist pani teda otse lohkuma. Ta ei näinud mõistwat, mis Evelynnel selle wastu oli.

*

Mii siis nad lohtasidki tol õhtul Parkeri, keslega koos sõitsid ooperisse. Evelynne oli äärmiselt erutatud. Õhtu töötas tulla ublisti närwepingutaw.

Kui Georg Crawford lahtus, et teretada üht tuttawat, muutis Parker kohe kõnesuuna.

„On's tõsi, et soowisite mind jälle näha, miss Lane?“

„Kindlasti, mr. Parker!“

Ta naeratas, kuid see naeratus kadus kohe, kui ta lohtas pillu mehe filmis. Leske Parker tuletas sel hetkel meele rõõwlooma, kelle filmad särasid saaki nähes.

„Dlite selle teadmatult kadunud Sageniga kihlatud?“ küsis ta.

„Jah.“

Parker waatas maha, nagu mõtleks ta millegi üle.

„Kas tundsite teda, mr. Parker?“

Kerge naeratus mängles Parkeri huulte ümber. Evelynne nagu luges ta filmist pilget.

„Lugesin ta nime ajalehst. Temast kirjutati ju wiimastel päewadel õige rohkesti.“

Evelynne surus hambad kokku.

„Armastate weel teda?“ küsis Parker, kelle näojooned olid muutunud waljuks.

Selle inimese häbematuist peals wähete piirama, mõtles Evelynne. Mis tal on minuga asja? Miks räägib ta Soahimist? On ta ehk kuidagi ühenduses tema kadumiseega? Siis pean teda küll üle trumpama. Pean mängima oma

tulewiku, oma armastuse ja wõimalik, et isegi Joachimi elu pärast.

Ja kõike jõudu kokku wõttes ta wastas:

„Ei, ma ei armasta teda enam.“

Parker muigas.

Samal hetkel tuli Evelyne onu tagasi.

Parker muutus järjest sõnakehwemaks ja wiimaks lahkusid nad teatrilt. Ta palus Evelynele jällenügemist, mida wiimane ka lubas.

Koju jõudes Evelyne süles end oma tuppä. Meeleheide waldas teda. Ei mingit wäljapääsu, ei mingeid wäljawaa- teid Joachimi leidmiseks.

Järgmisel päewal lasi Parker Georg Crawfordile öelda, et ta müüks kullawälja. Wanamees on juba küllalt teeninud. Ta on endale terve waranduse kokku ajanud.

Crawford müüski.

Kaks tundi hiljem pääses lahti torm New-Yorgi kõrstil. Kullawälja aktiivad tõusid wahetpidamata. Wallstreetil tõusis fäärane segadus, millest polnud seal nähtud enam hulgal ajal. Langus ei wõinud olla enam kangel. Korraga hakkas ühel hommitul maafleerfirma Jefferson ja Co. müüma akti- fteid. Samal ajal tulid ka Pariisis ja Londonis suured kaotused. Kõik teised paberid kisti kaasa. Mis oli selle ka- tastroofi põhjusel, seda ei teatud. Mõned ajalehed kõnelesid isegi pettusest, sündes sellega pankur Parkeri nime.

Nagu häwitaw, purustaw waim lehwis New-Yorgi ko- hal. See oli nagu lahinguwälja. Need, kes algasid peale- tungi rikkuse sületud ustele, langesid esimestena. See päew Wallstreetil ja Broadwayl paiskas ümber kõik Ameerika fantastilised kullamäed, muutis haganaks hiigla warandu- sed. Siit-sealt kostsid rewolvri paugud, kustusid mitmed inimelud. Hirnu ja üllatuse laine tormas läbi hiigla kon- tori. Wallstreetil ja Broadwayl olid ametis wiiskümmeid tuhat raamatupidajat terve öö läbi.

*

Warsti peale pankade awamist, peale selle kui Evelyne oli umbes tunni eest lahkunud kodunt, kõlistas talle Parker.

„Teie onu lasi kogu oma waranduse wälja wõtta.“
Kuulsin seda just praegu. Kõlistasin talle, kuid keegi ei wastanud.“

Salapärasteist ja õudseist tunnetest haaratuna jooksis Evelyne koju.

Ta onu maja ees oli metsil rüüselmine. Walged, neegrid, hiinlased, töötud ja kerjused rüüselisid wäikeste puumajakeste sissekäigu juures, kus elas Georg Crawford.

Majast kostis lohutawat karjed. Suuri waeu tundis Evelyne oma onu hääle.

See oli just kui metslooma mõrgamine, mis järsku waitis. Sellele järgnes monotoonne palwe, siis jälle karjed ja lohutawat müritsub, mis tekiwad asjade loopimisest wasta seina. Seltis trobikond inimestega astus Evelyne majja.

Georg Crawford istus põrandal keset rusude humnikut, nagu tuhakarwa hall ja filmad pärani. Ta ei tunnud Evelyne. Ta jalad olid kinni seotud, kätte ümbert oli ta sidemed purustanud, mis lebasid ümberringi põrandal. Ta näitas oma awatud suule ja ei wõinud anda wastust ühelegi küsimusele.

„Kindlasti on tal tropp suus olnud,“ ütles keegi ja tõstis põrandalt lapi, millel wõis näha wereplekke.

Wahpeal oli ka politseinik kohale jõudnud. Ka tema ei saanud Georg Crawfordilt midagi teada, waid see hakkas hullupööra märatsema. Neli meest pidid hoidma teda kinni, kuni toodi haigewanker. Asjata hiiudis Evelyne ta nime. Ta oli muutunud metsloomaks. Sõegi kinnisest haigewankrist wõis weel karta kuulda ta mõrgamist.

Sillem jutustas keegi naaber politseinikele:

„Täna hommikul wäljusid kolm meest antost Crawfordi maja ees ja astusid sisse. Urwasin, et need on Georg Crawfordi sõbrad. Nad jäid sinna umbes pooleks tunniks ja sõitsid siis jälle ära. Nende lastudes panin tähele, et üks neist oli õige noor, peaaegu poisike weel. Peale nende lastumist ei kuulnud ma midagi lastlusäratawat.“

Negamisi selgus see asi siiski: Nad olid wiinud kaasa kogu Crawfordi waranduse!

Ragu wiirastus kerkis Pil Stevensi nagu Evelyne filmeette, mis aga kadus peagi. Wõimata! Täiesti wõimata! mõttes Evelyne.

Subiaanlanna oli lõpuliselt kätte maksnud!

*

„Kuldne Wäraw“ asus tagasiõidule Bermuda saarelt. Tal oli peal raske loorem. Kapten oli saanud käsu oodata seal miis Stevensit, kellel oli Nassaus mõningaid asjadeniust. Kapten sõitis aga otsekõhe merele, jättes käsu tähelepanemata. Minult raadiotelegrafist ja insener teadsid sellest.

Ta ometi oli miss Stevens samapalku nagu Barkerigi tema peremees. Seft mõlemad kauplesid ühiselt salapiiritusega.

Tüürimees haaras äkki piffifilma. „Hallo, kapten! Döuna-hommiku poolt läheneb lennuk. Kurss näib olevat otse meie poole.“

„Mis see meile korda läheb!“

Ohwitser tõmbas paar korda förmedega läbi habeme. „Aga, kapten, lendur peab seda kursji juba sellest ajast, mil ta paistma hakkas. Ta lasi paaril korral ifegi punaseid signaali kuulde.“

„Kurad võraks. Peaks ta julgema lähemale tulla, uputame ta ära käige oma lennukiga.“

Tüürimees waatas uuesti piffifilmaga. „See on suur weelennuk, kapten, näen seda selgesti. Näiud annab ta jälle signaali. Jah, ta annab peatumise signaali, kapten.“

„On lennukil rannawalwe märk?“

„Seda ma ei näe.“

Jälle punane signaal. See kordus kolm korda. Swift pani käed tasku ja pööris lennukile selja. Oli lennuk küllalt lähedal, hakkas ta aegamisi alla lastuma. Nagu kui hõljus ta, tiitwad laiali, lainte harjal otse laewa ees. „Kuldne Wäraw“ andis nüüd omakorda signaali. Kolm korda puhus laewawile, et see walge lind lähels cest nende teelt.

Lennuk wastas uuesti punase signaaliga. ühtlasi kostis lennukilt hääle:

„Hei, „Kuldne Wäraw“, peatuge! Miss Stevens tahab tulla pardale!“

Swifti otsmikule ilmusid wihased kortsud. Ta muudu nii kindel waade näis muutuwat segaseks. Kuid süski tegi korralduse, et laew peatuks. Lennuk tuli üsna laewa külje alla. üks kogu tõnõis püsti ja hüüdis midagi.

Swift pomises midagi ohwitserile ja jäi siis liikumatult seisma.

„Treppe alla lasta!“ käsutas ohwitser. Kaks madrust wiskasid kätte lennukile, kus see kinni püüti. Seda mööda lasti alle nõbrerebel. Mõni hetk hiljem ronis seda mööda daam üles „Kuldse Wärawa“ pardale.

„Tahan kohe kõnelda kapten Swiftiga.“

All oli kuulda lennuki mootori pöörinat, mis algas lendumale tagasi.

Swift awas kabiini uste. Ta silmis oli wihane, ahwardaw piff. Näis, nagu ahwardaks tulla äike. Äkilise liigutusega tõmbas Lil müsti peast. „Tere õhtust, härra kapten!“

Rapten tegi ebakindla kummarduje. Ta oli seisma jää-
nud ukse juure. Närviliselt wiskas Lil müügi lauale kofet
latafilatootatud kaarte.

„On laewal keegi wõõras?“

Swift waikis ja waatas pörandale.

„Sul on pardal wang? Jah? Ära waleta! Joachim
Hagen on pardal! Tahan näha teda. Hoia end, Swift,
kui tal on midagi laewata!“

Rapten oli täiesti nõutu. Mees, keda kartis terwe
„Kuldse Wärawa“ meeskond, tundis hirmu indiaanlanna
ühwarduste ees.

„Joachim Hagen töötab laewal kütjana,“ ütles ta het-
kese kõhklemise järele.

„Nectud lurjus! Kutsu ta siia! Müüdsest peale sõidab ta
laewal reisijana.“

Kerge wärin läbibistas Swifti hiigla keha. Ta surus käed
rustikasse. Nagu jaaktiwariitsew rööwloom kummardas ta
naise poole, keda ta ikka weel armastas. Lil hoidis parema
käe rewolwri päral, mis paistis ta mantli taskust.

„Seda ei juhtu,“ wastas Swift.

„Aga ta ei jää kütjaks.“

„Kuid ülesse ta ei tule. Wõi muidu ei juhi ma laewa
ülbse.“

„Hüwa! Seda võib teha ka esimene ohwitser.“

Swift näis mõtlewat järele.

„Hagen võib alla jääda,“ arwas Lil. „Kuid ta ei tohi
enam töötada. Juhtub temaga midagi, wõi kaob ta äkki
laewalt, siis ei lohtu ma enam millegi ees, mis pole sulle
kuigi meeltnõõda, Swift, hoia end!“

Seeford ei awaldanud ühwardus nii suurt mõju. ülla-
tunult waatas ta Lilile otse, nagu oleks see rääkinud midagi
arusaamatut.

„Ja seda räägid sina, Lil, seda teeksid sina —“

Swiftilt pilku pööramatast noogutas ta peaga. Ta hää-
l oli rahulik ja kindel, kui ta ütles: „Jah, sa tead, mida
mõtlen! Weel lord: Hoia end!“

Swift pööras näo kõrwale. Hetkeks surus ta käed meele-
kohtile, nagu püüaks ta waigistada seal mäsawat tormi.
Ta silmis põles wiha. Siis aga wäljus ta.

Lil Stevens istus polsterdatud pingile. Närviliselt ko-
putas ta jalaga wastu linolenimiga kaetud pörandat.

Joachim Hagen lükkas ahjuukse kinni, kui kostis hüüe:

„Sei mees! Peab minema üles wana jutule! Ta on ahtritekil. Ära lase oodata teda!”

üllatunult pööris Joachim ümber. Ta nägi weel kui madrus ruttas trepist üles. Nuttu läks Joachim talle järele. Swift seisis ahtritekil, toetades reelingu najale.

„Tänajest peale teie ei tööta enam. Kuid teie jääte alla ja samuti einetate endiselt ühes meeskonnaga. Pater-son asub uuesti omale kohale.”

Ta rääkis seda täiesti rahulikult, ent hoidus kõnetatule otse vaatamast.

Joachim lõi kahtlema. „Teil pole ka mingit õigust hoida mind pimedas reisijana.”

Swift waatas merele. „Meil ei tarwitse riielda selle üle. Olete laewal ja peate sellepärast täitma minu korraldusi. Olete waba, aga teie ei tohi lahtuda ahtritekilt. Ees pole teil midagi asja. Mõistate?”

„Kauaks pean weel jääma siia?” küsis Joachim. „Mistal pääsen sellest laewast?”

„Müüpea, kui oleme randunud. Müüd aga jääte siia, wõi teid pannakse uuesti randu. Walige, kumb teile rohkem meeldib!”

Wastust ootamata pööris kapten minekut.

Süü aega mõttes Joachim. Ta ei suutnud leida seletust kapteni teguviisile.

Johannsen, esimene ohwitser, töötas logu ennelõunat raadiotelegrafistina. Iga paari minuti taffa tuli ta kapteni juure, kes seisis tüürimehe kõrwal. Ta ei wastanud ohwitseri teadaannetele ainsagi sõna ega liigutusega.

Joachim oli ühe kõiepuntra peale pikali wisanud ja waatas igawust tundes merele.

Ta elas nüüd laewal kummalist elu. Tal polnud teha midagi, kuid oli siiski täieline wang. Kui kütjad, kessede hulka ta kuulud, sööma tulid, sõi ta tema ühes nendega. Nad olid muutunud äkki kõik sõnaohtraks, näis nagu kahtlustasid nad teda. Usjata piüdis ta saada meeskonnalt seletust oma kummalise seisukorra üle.

„Kaptenil on jälle omad tujud,” ütles üks neist.

Meeskonna kabiini nurga kastil istus keegi meeskonnast. See oli lähelbane, metfikü wälimusega mees, keda hüüti Timmiiks. Oma sõnade üle naeris ta toorelt ja pilkawalt.

„Miks ja naerad?” küsis üks kütjast.

„Kõik lähed nii kaua, kui ta tööpoolest lähed!”

„Ma ei saa sellest aru!”

„Kole ka tarvis.“ Ja Timm lõi tas uuesti noaga puu-
tükki, mida hoidis kramplikult kinni oma suurte punaste
käte vahel.

Joachim waitis.

Ta vaatatas merele ja nägi kõrgel mööda tiirlemaid len-
nukkeid. Näis et nad sõitsid hästi kiirduvat teed mööda, sest
vahetpidamata võis näha laevu. Nad sõitsid põhja poole.
Joachim võis otustada seda päikese seisu järele, sest kom-
passi tal ei olnud ja ükski, kes teadis sõidu sihti, ei kõne-
lenud temaga. Keist mööduisid lauba- kui ka reisijate lae-
wad, millede korfnatest määratud suitsujoad taewa poole
tõusid, ahwardades matta päikese.

Siiski langes mingi wari Joachimi näole. üleswaadates
nägi ta enda ees seiswat Lil Stevensit.

Ta kargas istmelt üles, olles üllatuses peaaegu keeletu.
Indiaanlanna surus ta istmele tagasi ja istus ta kõrvale.
Sel hetkel nägi ta haruldaselt noor ja jale. Naeratahes
küsis ta:

„Nii siis, sõber, olete maandunud meie laewal!“

„Teie laewal?“

„Minu ja Leslie Parkeri laewal!“

„Kas teie ehk meelitasitegi mu siia?“

„Ei, mr. Hagen. Mina ei teinud seda!“

„Mida teie teete siin?“

„Sõitsin lennukiga siia Hasfoult.“

„Aga kust teadsite te, et olen siin?“

„Mul on sõbramed, mr. Hagen, mille üle ei armasta ma
kõnelda. Meil siin on kõigil oma ühendus, mille üle me ei
armasta rääkida. Teadsin, et Swift on eriti toores ja õel,
ja et ta wihtab teid hinge põhjast.“

„Ta on tõeline lurjus. Küll maksan talle seda kord au-
fasti kätte!“

„Wõib olla!“

„Aga miks ta wihtab mind? Miks meelitas ta mind
siia? Ta wihtab mind, kindlasti, miks Stevens, nii wõib
toimida waid mees ärärmisest wihasst ja põlgusest, kaitseta
inimesega!“

„See on tõsi, et ta wihtab teid, mr. Hagen. Ta wihtab
teid nii, nagu ta armastab mind! Te vaatate mulle nii
uskumatult otse? Al Swift armastab mind sarnase firega,
mis teda teeb täiesti oma tunnete orjaks. Ta näeb teid
oma wõistlejat — hädaohtlikku wõistlejat.“

„Mina? Mina tema wõistleja?“

Lil Stevens naeratas. Siis waitisid nad mõlemad ja
langeisid mõtteisfe.

Kõik, mis Joachim nende päevade sees läbi elas, oli nii meeli pingutav, et ta ei osanud enam korralduslikult kogu-
da mõtteid. Egi teba küll võlus see eksootiline naine, kuid
tema pilt kahvatas siiski Evelhne kõrval. Ei. Kunnagi ei
loobu ta Evelhnest tolle naise pärast!"

"Ja kuhu sõidame nüüd? Miks sõitsite Bermuda saar-
rele? Mida laadisite seal peale, mis Stevens?"

Lil naeratas ja pilgutas filmi.

"Teie esitate nii palju küsimusi ühe korraga. Pean
vastama neile kõigile? Jah, tahan vastata kõigile. Olete
gentleman ja ei anna ära saladust, mis teile usaldatasse.
Meie sõidame New-Yorki. See tähendab kuni „piirini“.

"Ma ei mõista põrmugi teid."

"See tähendab, meie peatume väljaspool keelatud piir-
konda."

üksifilmi vahtis Joachim seda salapärast naist.

"Teil on siis alkohol pardal?"

"Ei pardal mitte, kuid parda all küll! Olen salakauba-
wedaja. Pean seda ametit juba kaks aastat, ühes Leslie
Parkeriga. Meie teenime palju raha."

Ikka veel vaatas Joachim Lili muretuisse filmi. Wõi
siis niisugune ongi salakauplejanna, mõtles ta. See naine
ongi siis üks neist tagaotsitavatest salakaubitsejatest, kes on
walmsis astuma wõitlusse rannawalwe laewadega? Kas
merirööwel?

"Ja sellepärast sõitsimegi Bermudasse?" küsis Joachim
edasi.

"Sellepärast. Bermuda saar on väga kannatlik, mu
poiss. Ta on alkoholi kaubitsemise keskkoh, ja mina pole
mitte harilik „kaubitseja"! Ei, mr. Hagen, ärge seda ar-
wate. Kunnun aristokraatide merirööwelite hulka!"

"Siis ikka merirööwel!" logeles Joachim.

Lil Stevens süütas paberossi põlema, ukatades Joachi-
mile hõbedase paberossitoosi.

"Miks mitte? „Kuldne Wäraw" votas „Santa Ma-
riat", mida saadab üks prantsuse ärisõber, mis on saanud
palju sarnaseid laewu. „Santa Maria" wiis kunstuhat
kasti vanda Saksamaale ja pidi puuwilla tagasi tooma.
Doomulikult tõi ta tagasi piiritust. Mõistate? „Kuldsele
Wärawale" sõidawad merele vastu mootorpaadid, mis piir-
rituse maale toimetawad.

"Mii siis reeglipärane kauplemine," rohkem ei mõistnud
Joachim ühes oma piiritus üllatuses.

Lil Stevens koputas sakslasele õlale.

„On küll vähe riskantne. Aga meie oleme miljonärid, ja meil on võim. Meil on suur võim ühendriikes. Küsin teilt, mr. Hagen, olete nõus seda võimu minuga jagama?“

Näis, et Joachim ei saanud aru indiaanlanna küsimusest.

„Ma ei mõista teid tõepoolest, miss Stevens.“

„Kuid warsti mõistate. Kindlasti mäletate, kui jutustasin teile, et olen töötanud kättemaksu ühele mehele, kes peaaegu hävitas püunanahad? Noh, olen ajanud furma ta pojad, ta tütre hävitanud, tema enda saatnud waekena ja wiletsana hullumajja. Jääb üle weel ta õetütar, kelle nimi on Evelyne, ja mees, kellest siin kõnelen, on Georg Crawford!“

Joachim hüppas püsti nagu oleks torgatud tulise rauaga. Ta näost oli kadunud wiimne weretill. Kuid indiaanlanna ei annud talle sõna, waid jatkas:

„Teie meeldite mulle, mr. Hagen. Olete gentleman. Mu süda tundis seda, muudu oleksin häwitanud Evelyne kui ka teid. Loobun kättemaksust wiimase Crawfordide suguwõsa wastu juhusel, kui tean, et armastate mind, mr. Hagen?“

„Miss Stevens, see on ju hullumeelsus! Kui ma teid nüüd pöörafelt wihkama hakkan.“

„Aga juhusel on miss Lane haawunud, mr. Hagen. Üks kott, kas jätate maha oma pruudi, wõi jätab tema teid, sest ta teab juba, et olete ühes minuga „Kuldse Wärawa“ pardal!“

„Kurat!“ hüüdis Joachim ja astus Lil Stevensile pilugi saatmata reelingi äärde. Wiimane läks oma tõule omase rahulikusega kapteni kabiini.

12.

Lil Stevens oli kõnelenud tött. Evelyne teadis, et ta kihlatu oli „Kuldse Wärawa“ pardal. Ta oli saanud Lil Stevensilt raadiotelegrammi, mis kõlas järgmiselt:

„Joachim on ühes minuga „Kuldse Wärawa“ pardal. Lil Stevens.“

Wõimalik, et see teade oleks awaldanudki oodatud mõju, oleks ehk Evelyne tõepoolest usalduse Joachimi wastu kaotanud, kui poleks paar tundi warem Mac Lee teda telefoni teel oma juure kutsunud. Naeratades näitas ta Evelynele ühte pudelit:

„See on teade Joachimilt. Siin on tegemist saatanliku tembuga. Wõimalik, et mõni wastaspõksijate kihlwebu. Teggin rannapolitsei kaudu kindlaks, et „Kuldne Wäraw“ on

teel New-Yorki. Nüüd sõidame ühe Ameerika torpeedo-
paadiga talle vastu, ja anname talle ühe torpeedo ribide-
walele, kui ta ei täida me käsku!"

Kuid Evelyne polnud sugugi nii sõjakas nagu Mac Lee.

"Tnimesed, kes wangistastid Zoachimi, on kindlasti kur-
jategijad. Kui laewale politseipaadiga vastu lähme, kes-
teab, kas ei tähenda see mitte Zoachimi surma?"

Sellele ei mõistnud Mac Lee enam vastu waielda. Ta
polnud politseile loost weel sõnagi teatanud. Ta tundis
wäga hästi Ameerika kurjategijate harjumusi. Ta andis
Evelynele nõu oodata õhtuni. Nad tahtsid üheskoos haru-
tada, mida tuli ettewõtta, et päästa Zoachimi, ilma et see
ühwardaks ta elu.

Siin tuli Evelynele appi juhus.

Ta istus St. Johannese pargis ja mõtiskles, mida peaks
ettewõtma, kui äkki keegi mees ta kõrwale istus. See oli
wäike paks mehike, kes wähe närwiliselt näris kortsunud
paberossi. Kõheldes pani ta käe Evelyne kästwarrele.

"Mis oleks, kui teeksite wäikese äri, miss Lane?"

Arujaamatult ja ühtlasi üllatunult waatas Evelyne
mehet otja.

"Kust te tunnete mind? Kes te olete? Mida tahate
minust?"

"Tasem, tasem. Tunnan teid juba ammu. Nii: Mak-
sime teile wiistuhat dollarit, kuni oleme teis kindlad, ja
kümme tuhat, kui äri õnnestub. Noh?"

"Ma ei mõista teid!" Evelyne tahtis üles tõusta ja
ärastanna, kuid miski tume aimdus hoidis teda tagasi.

"Näi punitub Parkerisse," teatas wõõras, püüdes nurida
Evelyne nägu. "Teie ju tunnete teda?"

"Jah, ta on minu shef."

"Teie käite temaga seltsis teatris!"

Evelyne waikis.

"Ta kaupleb salapiiritusega!"

Wõõras tõmbas pintsakuhõlma üles. Evelyne nägi selle
all politseimärki.

"Minu nimi on White, detektiiv White."

Mõni aeg tagasi poleks see awaldanud Evelynele min-
git mõju. Ta oleks lihtsalt kutsunud politsei, et wabaneda
sellest tüütust naabrast. Aga nüüd oli lugu teine. Teade,
et Parker on salapiirituse wedaja, tungis kui wälk ta ajju.
Wiivitamatuks sibus ta Parkeri, Lil Stevensi ja Zoachimi
nimes.

Detektiiv luges kohkumist ta silmist.

„Meil ei tarwitse olla teineteise ees saladusi, mis Lane. Parker on üks hädaohtlikumaid salakaubavedajaid ühendriikes.“

Evelhne waatas inimest, kes neist mööduisid. Need näisid äkki marionettidena, oma enda warjudena.

„Kas tahate teenida kümmetuhat dollarit? Annate ära ta? See tähendab, toimetate meie kättesse?“

„Sel wiisil ei taha ma küll teenida. Ei mingil tingimisel! Mul on Parkeriga sõndada oma eraarwed. Aga kui teie teate, et Parker on salakaubavedaja, mis te's ei wangista teda?“

„See on alles küsimus, mis Lane! Sellepärast, et meie ei saa teda wangistada. Meie teame küll, et ta on umbes kahefaja meheliise salakaubitsejate salga juht, kuid meil ei ole selleks mingeid tõendusid. Meie teame isegi seda, et ta piiritusega teenib miljonid, ja et ta töötab waid hõrri-maakleri silbi all.“

Aga millega me tõendame seda? Ja, kui tabamegi mõne mehe, ei kõnele ükski sellest ainustki sõna. Kord üks lobises, see leiti järgmisel hommikul poonult omast kongist. Lühidalt, meie wajame mõnd tõendust. Tahame tabada Parkeri ja selleks peate aitama meid. Teie peate wiima teda nii kaugele, et ta awaldab teile oma saladuse. Peate toimima nii nagu wõtaks te oja mõnest tema kurtöödft, ja meile sellest teatama, et wõiksimme parajal hetkel tabada ta kui salakaubitseja. Selle eest maksame teile kümmetuhat dollarit. Wiistuhat kohe ja wiis siis, kui —“

„Wäikige!“ hüübis Evelhne. „Kui peaksin mängima teda teie kättesse, siis mängiwad selleks kaasa täiesti teist-sugused motiivid!“

Ja tütarlaps oligi läinud.

Detektiiv White wahtis talle järele awasuil. Nii üllatunud oli ta tema ülalpeost. Seda pole talle weel juhtunud, et keegi tunneb end solwatuna, kui talle pakutakse teenida kümmetuhat dollarit.

Wähe aega peale Evelhne koju jõudmist kõlistas talle Leslie Parker.

Ta oli armastuswäärsem ja sõbralikum kui kunagi waremalt ja näis teda täiesti usaldawat.

Ka Evelhne oli äärmiselt lahke. Ta imestas isegi, et suudab nii hästi mängida.

„Teen omal wäikesel jahil „Lincolnil“ paari päewa pärast wäikese lõbusõidu seltsis oma sõprade ja nende naistega. Tõhin paluda teid kaasa sõita?“

Gvelhnel walmis koge plaan. Ta ei kahelnud enam heitkfi.

Maheda häälega wastas ta: „Miks mitte? Teen seda meelesdi!“

Sealjuures põffus ta jüda metsikult. Usub ta mind? Kas ei löö ta kahtlema? arutas ta endamisi.

Kuid Parkeril ei tulnud mõttesegi milleski kahelda.

Kõkkuräägitud päewa õhtul sõitis Gvelhne sadamasse. Sln oli waike. Nagu raske, must waipe seisis lõpmatu weewäli.

Sillale, kus auto peatus, nägi Gvelhne lähenevat motorpaati. Siiani oli Gvelhnel olund tunne, nagu näeks ta und. Müüid aga, kus ta istus paadis, mis peaaegu hääletult lingles lahtisele merele, uskus ta, et see on tõelikkus. Tasa sulisedes uhtusid wäikesed lained paadikülgi. Tema seljataga paisis linn nagu lõputus tulemeres. Wiimaks kerkis pimedusest nende ette tugew randsein. Ülewal oli näha nõrka tulekuma. Mastid ja korstnad kerkisid uhkelt wastu sametist taewast. Ülewalt häädis keegi, mille peale löid tuled heredasti põlema. Madrus tõmbas paadi nõbrerebelsi alla.

„Kas wõite seda mööda üles minna, armuline preili? Puntrepi alla lastmine tekitab suurt kolinat ja teised külalised juba magawad“, küsis keegi ülewalt.

Gvelhne haaras kõiest kiini ja suurema waewata laewa laele, kus Parker teda südamlikult terwitab. Tema kõrwal seisis laiadlaline tugew mees, kes kandis sinist mütti. See tegi Gvelhnele sügawa kummarduse.

„See on kapten Wilson,“ esitles Parker. „See on meie jahi uus juht, kelle kätte waldame endi elu. Wõite olla täiesti julge, miss Lane. Ta teenis ennem ameerika meriwäes, tema kaitse all wõime olla täiesti kindlad.“

Parker saatis teda trepist alla kippasse kükku, kus walgets lakeeritud ustel põlesid heledad elektrilambid.

„Meie külalised magawad juba“, ütles ta. „Kui soovite minuga veel wäheke juttu westa, leiate mind salongist.“

„Änan“, wastas Gvelhne. „Tahan heita koge pühkama.“

Parkeri helistamise peale ilmus laewapois, kes juhatab Gvelhne oma kabiini. Lahtumisel suudles Parker Gvelhne kätt, hoides seda mõne filmapilgu oma käes. Punastades tõmbas ta käe ära ja ruttas oma tuppa.

See oli puhhas mugaw ruumike. Gvelhne waatas korraks peeglistse ja naeratas. Ta ei tahtnud endale tunnis-

tada, et ta kartis. Aga siis mõtles ta Joachimile ja ette-
vaatlikult libises käsi üle kleidi, kus puusade kohal ühes
salatastus oli väikene browniing.

Laewapoijs oli järgnenud talle.

„Miss Lane?“ küsis ta üsna tasa.

„Jah, ma ei waja teid enam.“

„Mul on teile midagi teatada. Kapten Wilson, kes
juhüis Parkeri jahti, lasseb üelda, et wõite olla täiesti mu-
reta.“

Evelhne püüdis uurida poiji nägu. „Olete asjasse pü-
hendatud?“

„Jah. Kapten külastab teid umbes tunni pärast.“

„Tänan!“

Tasafeil sammel käis Evelhne kabiinis edasi tagasi. Ta
notas. Mõõbus tund. Laewal walitses salapärane waikus.
Tasafest hõljumifest märkas ta, et laew sõitis. Läbi wäi-
kese akna nägi ta sadama tulesid kord korralt ikka kaugemale
jääwat. Nagu maagiline pärlite rida rippus see weel õhus.

Äkki koputati uksele, mille Evelhne ettevaatlikult awas.
See oli kapten.

Käsi lasteriistal, lasi ta kapteni sisse. Wiimane surus
ukse enda järele ja jäi seisma keset tuba.

„Wõite olla täiesti mureta, miss Lane. Olen Ameerika
meriwäe ohwitser. Parker on küll arwanisel, et olen ke-
dagi ära sõõnud ja sellepärast wabastatud. Siiani on so-
binud kõik suurepärast. Niipea, kui politsei teada sai, et
lähete Parkeri jahile, asusid meie detektiivid tööle. Jaht
endine kapten wangistati meie meeste poolt, ilma et Par-
ker oleks sellest midagi teadnud. Nii ei jäänud talle mund
üle, kui wõtta uus kapten. Lasin kohe suurema osa mees-
konnast lahti, seletades, et nad pole küllalt usaldusväärsed.
Nende asemel wõtsin meie madrused. Nii olete siin täielise
kaitse all. Laewal on madrustena ka mõned detektiivid.
Meile on tehtud ülesandeks walwata teie julgeoleku üle.
Olete meiega rahul?“

— Rõõmsalt sirutas Evelhne kaptenile käe.

„Tänan südamest, härra kapten!“

Samal hetkel koputati jälle uksele, ja sisse astus kema
madrus.

„Andestage, härra kapten“, ütles ta sügawalt kummar-
dudes.

„Mr. Lee“, kogeles Evelhne rõõmst särades, „teie olete
ka siin?“

„Mõtlesite, et jään eemale neist huvitavaimst sündmusist? Men siin meie lehe reporterina täiesti salaja, et meie ettevaatamatut sõpra sellest kupatusest päästa.“

Weel mõne filmabilgu weetis ta mõlemi mehega, kes olid kindlad selles, et nende ettevõtte õnnestub.

Kui mehed olid läinud, luskatas Evelyne ettevaatlikult kabiini ukse, kuid ei heitnud weel magama. Enda julgeoleku üle ei muretsenud ta enam, aga Joachimi saatus tegi teda rahutuks.

Kas tõesti õnnestub ta päästmine? Kas ei tule abi liig hilja?

Viimaks, vastu hommikut, wajus ta fiiski rahutusse mine.

Kui Evelyne järgmisel hommikul ärkas, oli päike juba kõrge.

Zaht pidi olema nüüd juba kangel merel. Kuskilt sügawusest kostis masinate ühetooniline undamine.

Evelyne riietus ja läks tekile. Maaft polnud näha enam jälgegi. Umberringi waid meri, ei midagi munn kui meri. Laewapoiß juhatas teda sõõgituppa. Ta fiskeastumisel wäljus kapten sõbraliku terwitusega.

Warsti peale selle tuli Parker. Ta kandis walgeid pükse ja sinist pintsakut. Kogu eine kestel olid nad mõlemad sõnakehwad.

„Miss Lane“, ütles Parker, eine lõpetanud, „läheme ajame weidi juttu.“

„Meeslebi,“ wastas Evelyne, „mul on teile ehitada mõned küsimused.“

Nad läksid ühte kabiini, ja enne kui Evelyne jõudis tabata, et nad olid Parkeri hästi fiskestatud töötöös, wajus üks nende järele luffu. Evelyneet see ei heidutanud, sest ta oli kindel wälise abi peale. Nii siis oli saabunud otsustaw filmapill. Ta istus mugawale tugitoolile ja ütles, waadates üffisilmi Parkerile:

„Meil ei tarwitse enam mängida teatrit, mr. Parker! Olete salafaubawedaja, tean seda, ja ühtlasi küsin teilt, mis on juhtunud Joachim Hageniga? Teadsite te, et talle tungiti kallale?“

Parker naeris, mille juures paiskud ta rõõwloomale oma sed hambad.

„Jah, teadsin seda. Korraldasin ise selle asja, sest austan teid. Lahutasin teid Joachim Hagenist, ja ükski maa-pealne jõud ei anna teid teile tagasi!“

Nende sõnade juures ta haaras Evelyne oma sülelusse, kes wihafelt pekkis talle kättega wastu nägu.

Samal ajal ilmus filmapiirile „Kuldne Wäraw“. Jaht pidas juba mitu tundi kurssi sellele laewale. Kapten signaalseeris:

„Parker tahab tulla pardale!“

Jaht lasti paat wette, millele asusid üks ohwitser ja teine madruslega ja mees, kes sarnanes Parkerile.

Olles astunud „Kuldse Wärawa“ pardale, tõmbasid nad wälja oma peidetud rewolwrid ja karjusid:

„Käed üles, siin on merepolitsei!“

Enne kui üllatunud salakauba laewa meeskond weel midagi teha suutis, oli ta wiimase ni areteeritud. Ülestõstetud kätega pidid nad ükshaawal Mac Leest mööda sammuma, kes pani nende käed raudu.

Lil Stevens oli põgenenud kapteni-kabiini. Kapten Swift haaras seinalt püssi, kuid enne kui ta sellega midagi teha suutis, tormas sisse Joachim Hagen.

„Lubasin õiendada teiega arweid, kapten Swift, ja nüüd on saabunud aeg.“ Ja enne kui Swift jõudis sihtida ohwitserile, kes tuli teha wangistama, andis Joachim talle hästi sihitud rusikahoobi. Nagu jahutott langes ta pörandale kofku.

Järgmisel hetkel kõlas paat ja kuul wihtses mööda Joachimi kõrvalt. Kuid juba olid kohal kaks madrust, kes wangistasiid naist, kes lastis Joachimile: see oli Lil Stevens.

Joachim oli Mac Leest kuulnud, et Evelyn on jahil. Kõhklematult hüppas ta paati ja kaks meest jõudsid ta „Sincholui“ pardale.

Laew oli meeskonnast peaaegu tühi. Ühes kapteniga asus ta viimane Leslie Parkerit.

Alti kuulis Joachim karjatusi. Ta jooksis ühes kapteniga hääle suunas.

Kabiini ukse, kust oli kostnud karjatus, oli lukus.

Samal hetkel kostis kabiinist läbilõikaw karjatus.

Meeleheitel paiskas Joachim end wastu ukse. Luff andis järele ja nagu kuul lendas ta tuppa.

Evelyn oli end kuidagi suutnud wabastada Parkerist ja haarata rewolwri. Kuid äkilise liigutusega paiskas Parker selle ta käest pörandale ja hoidis tütarlapse käsi kui raudfete tangide wahel. Evelyn langes põlwili ja kaotas meele märkuse.

Joachim ajas Parkerit nagu palli enda ees, kuni salakaubawedaja finiste laitudega silme ümber viates pörandale langes.

Kui Evelyn e ürkas, paistis New-Yorgi sadam juba selgesti, kuid ta ei näinud midagi muud kui Joachimi nägu, kes hoibus teda käte vahel.

Masinad undasid, meri oli vaikne ja tasane ja Zacki ihijuse laewa ninas lehvib rõõmsalt lipp värskes hommiku õhus.

Nüüd märkas Evelyn ka Mac Leed, kes filmitfes teda pool kartliku, pool rõõmsa pilguga. Tänutundes ulatas tütarlaps talle käe.

"See on väga armas teist, et hindate Joachimi sõprust nii kõrgelt!"

"Jah, see oli temast väga armas. Aga nüüd, wana poiss, mine tekile ja tõmba oma kopsudesse wähe värsket õhku!"

Mac Lee, kes kandis nüüd spordi ülikonda, pigistas ühe filma kinni ja väljus naeratades kabiinist.

"Miks saatsid ta ära, Joachim?" küsis Evelyn kelmika muigega.

"Sellegärast, et tahtsin kõnelda sinuga nelja filma all!" Siis ühinesid nende huuled igawese armastuse ja sõpruse märgiks.

L õ p p.

Ex bibl. univ. Dorp.

Värsket elujõudu ammutab igaüks

„Uudislehest“

„**UUDISLEHT**“ on viimasel ajal nii sisuliselt kui ka väliselt täienenud ja ta suudab rahuldada kõige nõudlikumaid lugejaid. „**Uudisleht**“ on meeldiv ja elujaatav seltskonna ajaleht.

„**UUDISLEHT**“ ilmub **3** korda nädalas ühes päevauudistega. Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused.

Toimetus ja kontor Tallinnas, Rataskaevu 9.

Vaimukosutavat lugemisvara pakub kõigile

„Jutuleht“

„**JUTULEHTS**“ alati ülipõnevad jutud, romaanid, vested, naljad, hindmõistatused ja palju muud.

Lugege kõik

„**JUTULEHTE**“

„**Jutulehe**“ tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused. Toimetus ja kontor Tallinnas, Rataskaevu 9.

„Maaleht“

on põllupidajate ajaleht, sellepärast tellib ja loeb

iga põllumees ainult

„**M A A L E H T E**“

„**Maalehe**“ tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused. Toimetus ja kontor Tallinnas, Rataskaevu 9.